PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 8 - 9
СЕРПЕНЬ -
ВЕРЕСЕНЬ
1980

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXI СЕРПЕНЬ - ВЕРЕСЕНЬ 1980 Ч. 8-9
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 8-9 AUGUST - SEPTEMBER, 1980 VOL. XXI
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Ніна Кузьменко — До тебе говорю, а ти не чуєш 1
— Назустріч нашим завданням 1
Н. К. — Вітаємо на позиціях 2
З. Орест — Подорож по галерії 3
Ольга Райчиба — Нова професійна сила 5
СКВУ — З приводу 50-ліття Харківського процесу 6
— Сесії Комісії Прав Людини СКВУ 7
Галина Михальчук — Сесія Провінційної Ради Жінок 8
Владика Василій — Марійка Шпитковська українська королева Вінніпегу 9
Софія Парфанович — Інші дні 10
О. Бойчук — 80 літні уродини К. Малінської 12
Мирослава Фербей — Сенаторка Марта Беліш відкрила весняний чай 13
А. Качковський — Про відкриття Українського Музею Канади 15
Канада. Чому ви живете тут? 16
Helen Raychyba — Prisoners of Consience in USSS 18
Ivan Harmata — Saskatchewan's Ukrainian Legacy 19
Докія Черевик — Читаймо й поширюймо українську пресу 20
Відділ для дітей 22
Анастасія Міненко — Окружний з'їзд 23
Канадська програма 24
Громадська і родинна хроніка 25
Річні звіти відділу 30
Довкола дому 32
Українська вишивка 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Марійка Шпитковська — королева українського павільйону „Київ" у Вінніпегу. Гл. допис на стор. 9.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ДО ТЕБЕ ГОВОРЮ, А ТИ НЕ ЧУЄШ

До тебе говорю, а ти не чуєш,
До тебе руки простягаю — та досягти тебе
несила
Хрестом Андрія Первозваного ти гордо
височієш,
Моя пригноблена, але нескорена далека
Україно!
Ти прожила віки, і жити будеш з твоїм
старинним містом Кия!
Бульвар Шевченка, Володимирська, Аскольдова
могила...
О, скільки спогадів живих і дорогих!
До тебе, Києве, в думках я завжди лину.
Тепер, напевно, там каштани розцвіли
І, білим куполом, укрили Кия місто...
Маленькі хаточки ховаються у зелені садків,
Внизу — Славута котить хвилі перлами
намиста.
Відстояв ти, старинний Кия град, наїздників
орди,
Навали, до зубів озброєних, фашистів...
Я вірю, Києве, що таки прийде час!
Ти станеш вільним, в Україні вільній, містом!
Ніхто не перекреслить вже твого буття тоді,
Вкраїно!
Ніхто не буде нищити красу твоєї мови.
І пісня Кобзаря, і невмируща Його слава,
Із Канева полине у простори!
І заговорить Він, наш Геній, наш Тарас
Устами молодого покоління,
Що з сну столітнього пробудиться, повстане
Й життя своє віддасть за волю України.
Пророка побажання збудуться —
„Вражою кров'ю" окропиться воля.
У „сім'ї вольній, новій" буде Він вічно жити,
І вільна Україна поминатиме Його „незлим,
тихим словом".

Ніна Кузьменко
1980

Назустріч нашим завданням

Дуже швидко проминули наші літні відпочинкові дні. Ми ще під враженнями різних переживань — хто відбув дальшу подорож, хто пірнув у затишок родинного безтурботного спокою, хто на пляжі і сонці проводив свої дні дозвілля, а тепер ми скріплені на силах, відсвіжені, виходимо назустріч нашим новим завданням, новим плянам, проєктам нашої праці. А нас жде чимало цікавого.

Ми затужили одні за одними, за своїм гуртком, за друзями при нашій громадській праці. І перед нами так багато завдань, недокінчених справ, яких ми відклали на „по вакаціях".

І ось ми знову разом при нашій громадській роботі. При питаннях — „що нового", ми найперше послухаємо звітів делеґатів 16 Собору нашої Української Греко-Православної Церкви, який відбувся у Вінніпеґу в днях від 3 до 6 липня ц.р. А вони напевно будуть цікаві. Собор був численний його учасниками а також своєю програмою. Між іншим треба відмітити, що на Собор прибуло поважне число делеґаток з різних сторін, щоб забрати голос в житті Церкви. Тут обговорювались і вирішувались справи, які лежать всім нам глибоко на серці.

Одною з тих важливих справ є те, що Собор достойно підкреслив важливість української мови, велику потребу вивчання її серед мирян і молоді. Ось дещо коротко з промови Блаж. Митрополита Андрея на Соборі:

„Наші брати і сестри — піонери, що відновили цю Божу установу, Православну Церкву для українського народу, поставили її, як свою рідну Церкву на сторожі збереження і плекання всіх наших церковно-релігійних і церковно-національних скарбів, а це: Святу Православну віру, милозвучну українську мову, мелодійну українську пісню, гарні українські звичаї і традиції...

...В наших змаганнях мусимо зберігати себе як частину великого і славного українського народу, обдарованого великими духовими скарбами...

Поневолена Україна знаходиться в тяжкій боротьбі за свою українську мову. А ми, на волі, допомагаймо нашим дітям, нашій молоді якнайбільше вивчати українську мову..."

А це лише вибрані поодинокі думки, які опісля оформились та які були ухвалені давнішими соборами нашої Церкви. Треба сподіватись, що тепер провід Церкви поведе активну працю на відтинку українських шкіл, курсів українознавства та рідномовної освіти серед своїх вірних. А в цім, припадає нам, жіночій організації чимало праці.

В дальшім ході питань „що нового" хай буде те, що на Соборі, перший раз в історії нашої Церкви до проводу увійшло дві жінки — Надія Боднар з Едмонтону і Галина Мельник з Монтреалу. Провід УГПЦ як соборноправна установа складається з осіб — половина духовного сану а половина світських церковно-громадських діячів. І так дві позиції на цьогорічнім Соборі припало двом заслуженим українкам на каденцію 5 років до наступного Собору. (Короткі силюетки про обидвох пань в цім числі).

Не забудьмо, що цього року у Вінніпеґу, в м. жовтні має відбутися 13-тий Конґрес Українців Канади, і що ми там маємо бути. Це наш український всеканадський парлямент, завжди бурхливий, неспокійний, де концентрується увага на події в сучаснім житті нашого народу в Україні і наша доля в широкому світі.

Вслід за Конґресом наспівають наші провінційні з'їзди в п'ятьох осередках — Брит. Колюмбії, Альберті, Саскачевані, Манітобі і Східній Канаді, яка вже проголосила свою програму. В тих наших з'їздах цього року шукаймо себе, скріплюймо наші сили, побільшуймо наші ряди і хай ухвали цьогорічних з'їздів ведуть нас однозгідно до наших, хоч і трудних, але величних у своїх змаганнях завдань.

Вітаємо на позиціях в управі УГПЦ

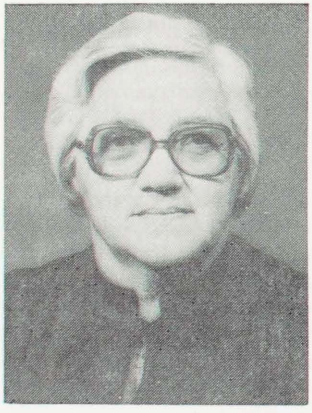

Пані Надія Боднар, відома в громадській праці як теперішня голова Союзу Українок Канади. Від юних літ була включена в громадський рух, спочатку як сумківка, опісля як членка Союзу Українок Канади в жіночих товариствах, як учителька державної школи, має за собою ряд громадських заслуг. З дому Мельничук, дочка пок. о. Петра і Юстини Мельничуків. Замужня за Миколою Боднаром. В подружжі виховала трьох синів, один з них Петро є священиком УГПЦ. Місце постійного замешкання — Едмонтон.

Пані Надія Боднар, як член громади Катедри Св. Івана входила до Ради Директорів Українського Дому для Старших Громадян Св. Івана, була членом комітету Церковної Ради побудови Іконостасу, навчала в недільній школі та довгі роки співає в церковному хорі.

Пані Галина Мельник, якої громадська праця широко відома, не лише в місті її проживання Монтреалі, але далеко поза ним. Активна вона в Союзі Українок Канади, в канадських жіночих організаціях, особливо в Канадській Жіночій Раді. З дому Галина Вепрук, виростала від раннього дитинства, по утраті батьків, як прибрана дочка сл. п. о. Володимира і добр. Леонії Слюзарів. Відтам винесла багатство душі та відданість своєму народові й його церкві. Вона фахово найближче стоїть до молоді, як педагог-виховник. В родиннім житті заміжня за Василем Мельником. Дві взірцево вихованих доні — Лариса заміжня в Торонті, Христина захоплена музичним мистецтвом здобуває світ. Місце замешкання — Монтреал:

З. Орест

ПОДОРОЖ ПО ҐАЛЕРІЇ

В українській історії літератури, ми знаємо, що український поет, який перший почав писати чистою українською мовою, Іван Котляревський, автор невмирущої „Наталки Полтавки", написав такий вислів про наш народ, що — „першою ознакою кожного культурного народу є те, що він ставиться із пошаною до свойого минулого". Очевидно що це дуже гарний вислів і він може бути прикладом нашого українського життя в Канаді.

Хоч і здається, що наше минуле життя вже пройшло, про те спогади є залишені десь по музеях. Воно відроджується і ніби живе в тих збереженнях музейної експозиції нашого народу. Там й представлені його мрії, сподівання, любов і змагання за краще майбутнє. Сьогодні ми можемо оглянути цей перехід нашого життя в Українському Музеї Канади в Саскатуні, де представлено досить цікаво ці всі історичні події нашого минулого.

Виставка, яка була приготована на офіційне відкриття, присвячена цим першим поселенцям, які поклали ці міцні основи нашого культурного побуту в Канаді. Можна висловлювати різні епітети негативно — мовляв „нема що оглядати" — про те виставку оглянули вже сотні чужинців і в своїх словах висловлювали признання та ґратуляції на адресу українців Саскатуну. Для тих, що не були і не бачили цієї виставки, зробимо коротеньку подорож по ґалерії.

Очевидно історичний відділ є дуже важний. В коротенькому огляді праісторичної доби представлено наше українське походження та нашу княжу державу, яка була одною із найсильніших потуг Европи. Воно й цікаво, що вже в тисячних роках, коли ще деякі західні народи потонули в темряві примітиву, Княжа Руська держава вже мала свої писані закони „Руської Правди" та биті срібні монети з тризубом як порядок монетарної державної системи. Тут й представлено княжу династію та важливу подію для чужинців, що три дочки князя Ярослава Мудрого були королевами трьох західніх держав: Угорщини, Норвегії та Франції, де напевно англомовний відвідувач прочитав це перший раз в нашій експозиції.

Рівночасно є подано й про Володимира Великого, який велів прийняти християнство для тодішнього руського народу. Хоч козацька доба представлена дуже на мінімальному рівні, то все ж таки бодай скромно заповнено цей історичний період. Як довідуємось, музей плянує присвятити нашому українському козацтву більшою окремою виставкою в недалекому майбутньому.

Багато історичних дат з історії України представлено в порівняльному виді з історією Канади. Український ренесанс та шевченківська доба представлена дуже слабо, коли ходить про англомовного відвідувача. Цей недолік треба конечно підсилити коротенькими описами по англійському та дати кращий образ нашого літературного відродження.

Перша українська еміґрація до Канади 1891-1914 зображена досить вдало. Окрім світлин, що показують цей період в естетичному вигляді, ми бачимо тут на цій же виставці вже добру та цікаву документацію, що починається

Під час оглядин Українського Музею в Саскатуні

листою пасажирів корабля „Аркадія", на якій знаходимо українські прізвища, цих перших поселенців до Канади. Рівночасно окрім шифкарти, тут можна запримітити, цертифікат народження, хрещення, шлюбні документи, цертифікат на фарму (тайтел), гроші окупаційних країн як австрійські корони, і т.п. як також і наші гривні з часів Української Народньої Республіки.

Хоч Український Музей має вже трошки більше експонатів різних господарських речей, то цю частину ранного побуту таких речей треба було обмежити, щоби не накопичувати на один раз. Родинний побут був представлений кількома хатніми речами для щоденного домашнього ужитку. Очевидно що цікаво спостерігати коли молодше покоління зупиняє свій зір на цих речах. Ось молода жінка з дитиною на руках, з цікавістю оглядає цю колекцію і висловлює подив на минулий „поступ" економічного розвитку.

Велика світлина з давніх років представляє українську жінку, яка сидить за ткацьким варстатом виробу домашнього полотна, яке й було цією головною життєвою потребою щоденного одягу для цілої родини. Тут й рівночасно ми можемо бачити вже готовий текстильний виріб народного одягу на чоловічих та жіночих манекенах, де є заступлені головні райони України.

Суспільне життя представлено дуже цікаво. Ми бачимо різні знимки із культурного життя, книжки, шкільні букварі, шкільне свідоцтво, збережене ще з-перед Першої світової війни, як також життя Інститутів та українських організацій з архівними протоколами та світлинами культурної праці на чужині. Велике „табліо" еміграційної української преси Канади та Америки в минулому та сьогодні доповнює цей відділ нашого культурного існування на цьому континенті.

Дальше в одному куті представлено також і наше українське церковне життя. Тут виставлені різні церковні речі починаючи від священичого одягу а кінчаючи на різьблених хрестах та церковних книгах, включно з Євангелією з староцерковним друком. Із зовнішнього вигляду виходить, що цій книзі святого письма вже досить багато років. Ми в своїй подорожі взяли лише головніші речі під увагу, щоб дати читачеві бодай приблизний опис музейної експозиції.

На офіційному відкриттю Українського Музею в Саскатуні картинна галерія мала свій окремий відділ. Окрім тринадцяти оригінальних творів В. Курилика, які є власністю Союзу Українок Канади, Товариство Українських Мистців міста Саскатуну виставило 40 картин — своїх праць із різноманітною тематикою. Тут були: олія, акрилики, акварелі та пастелі, що надавало виставці професійного вигляду, що й робило приємне враження на присутних. Саскатунський щоденник „Саскатун Стар" у своїм суботнім виданні дав прихильний критичний огляд, де присвятив цій мистецькій виставці майже цілу сторінку з двома репродукціями Марії Токарчук та Розалії Гринчук. Окрім цих повище згаданих мисткинь в цій виставці брали участь: Ізидор Грицак, О. Заставний, Іван Пернаровський, Анна Токарчук та Лилі Токарик. Маленький каталог з короткими автобіографічними даними цілої сімки (Да севен Юкренієнс) був по мистецьки оформлений для обзнайомлення з громадянством. Не будемо давати критичного огляду цих всіх творів, бо цей аспект зробив вже згаданий саскатунський щоденник. Дещо коротко скажемо про це Саскатунське Товариство Українських Мистців. Всі члени цього мистецького об'єднання це переважно колишні українські учителі з закінченою університетською освітою. Деякі побирали курси олійного малювання в славній Школі Красного Мистецтва в Бенф, Алберта. Товариство відбуває свої засідання, на якому члени обмінюються думками, обговорюють свої мистецькі справи та обговорюють техніку практичних занять. Товариство існує вже сім років. Зараз головою Саскатунського Товариства Українських Мистців є О. Заставний, який до речі був його основателем. Товариство мало вже кілька своїх виставок.

Остання виставка в Українському Музеї в Саскатуні мала свої позитиви, де українське та англомовне суспільство прийняли це із прихильними оцінками.

Радимо всім, які переїжджають через Саскатун, щоб не жаліли часу та вступили до Українського Музею та відвідали цей куточок канадської України.

Нова професійна сила

Українська спільнота з радістю помічає, що кожного року збільшується число молодих українців, які виявляють блискучі успіхи у професійних кругах.

Одною з тих є Лелія Йоанна Сулима, яка осягнула ступінь доктора медицини під час конвокації у Келгарі, Альберта в травні, 1979 р. Після конвокації вона доповнила медичне вишколення в Футгилс Госпіталі в галузі внутрішньої медицини, а цього року, 1980, виїхала до Монтреалу, де буде спеціялізуватись в дерматології в місцевім Дженерал Госпіталі.

Лелія Йоанна Сулима це дочка Марії й бл. п. Івана Сулимів з Едмонтону, де вона народилась й почала ходити до школи. Лелія відразу виявила свою здібність, як у науковім та в мистецькім світі. Перш за все вона проявила небуденний талант у драмі, але також студіювала гру на фортепіяні, балеті і різних танках. Студії й осяги на мистецькому полі:

PIANO — Royal Conservatory of Music, Unifersity of Toronto, Grade VIII.

SPEECH ARTS & DRAMA — Royal Conservatory of Music, A.R.C.T. Teacher's Degree,

DRAMA — 1960 and 1964 Banff School of Fine Arts, Alberta, 1965 Neighborhood Playhose for the Theatre, New York (Performed for Studio Theatre, Edmonton, Little Theatre Group, Toronto and Sami Associates (motion pictures), Toronto).

BALLET — Royal Academy of Dance, London, England. (Member and Teacher's Certificate, Alberta Arts Ballet, Edmonton, and Edmonton Opera Association).

DANCE — Ukrainian, Greek, Scottish Modern Jazz and Tap (St. John's Ukrainian Dancers, founding member Shumka Dancers, Edmonton; St. George's Greek Dancers and Swerdlow Folk Dancers, Toronto).

SCHOLARSHIPS AND PRIZES — For drama, Alberta Government, Banff School of Fine Arts and Kiwanis Festival.
For Speech Arts, Kiwanis Festival.
For Dance, Spruce Avenue Community League.

По скінченню 12 кляси, Лелія записалась на факультет філософії в Альбертському Університеті, спеціялізуючись в драмі. Потім Лелія вписується до Торонто Тічерс Коледж, пізніше до Торонтонського університету, де отримує науковий ступінь М.Ед. в Спешел Едукийшон.

Д-р Лелія Йоанна Сулима

За час вписується до Альбертського університету в Едмонтоні на факультет психології, і скінчивши всі курси, спрямувала в інший бік і 1976 р. вписується на медичний факультет в Келгарі, який закінчує з успіхом як уже було вище згадано.

Між роками 1968 і 1976 Лелія працювала в таких установах:

TORONTO BOARD OF EDUCATION — Teacher of Special Classes and at Hospital for Sick Children.

EDMONTON PUBLIC SCHOOL BOARD — Teacher of Learning Disabled and Emotional Children. Psychological consultation to Edmonton and County School Boards.

UNIVERSITY OF ALBERTA — Psychological Testing at the Clinical Services Bldg.

EDMONTON PUBLIC SCHOOL BOARD — Teacher on the Emotionally Disturbed Children's Unit at Glenrose School Hospital.

Можна лише подивляти скільки науки й праці ця талановита одиниця, із своїми непересічними здібностями, виконала за ще такий молодий вік.

На знак вдячності Всевишньому за його ласку, що поміг пережити всі труднощі, д-р Лелія Сулима жертвує на пресовий фонд „Променя" щирий дар в сумі 100 дол.

З нагоди осягнення нової професії, висловлюємо д-р Лелії Йоанні Сулимі щирі ґратуляції й побажання якнайкращих успіхів на новому шляху її життя.

Ольга Райчиба

З приводу 50-ліття Харківського процесу СВУ–СУМ та розгрому УАПЦ

Цього року завершилося пів століття від Харківського процесу, що почався 9 березня 1930 року й закінчився 19 квітня цього ж року винесенням драконського вироку членам СВУ-СУМ, обвинуваченим у підготові до повалення чужої комуністичної влади в Україні.

Харківський судовий процес проти членів СВУ-СУМ започаткував нову хвилю терору й погрому свідомого українства, що був стосований з різною натугою за ввесь час російсько-большевицького панування в Україні і триває до сьогодні. Завданням Москви на процесі в Харкові було скомпромітувати саму ідею української незалежности, закидаючи їй різні видумані злочини, а носіїв цієї ідеї знеславити та знищити. Після вбивства Симона Петлюри, Москва руками українських комуністів започаткувала Харківським процесом генеральну атаку на рештки української самобутности так у світському, як і церковному житті.

Часи українського відродження і державного будівництва ще були живі в народі, а жорстока окупаційна дійсність, що під фірмою УСССР намагалася зробити Україну беззастережним васалем Москви, ще яскравіше підкреслювала вартість втраченої державної незалежности та потребу змагу за її повернення. Відновлена в 1921 році Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ) ще діяла явно, але всяка політична думка, що не хотіла миритися з офіційною лінією імперського московського центру та його експозитури в Україні, мусіла заховатися в підпіллі.

З відходом під натиском московсько-большевицьких сил поза межі України, уряд УНР залишив підпільним центром боротьби українського народу проти накиненої совєтської влади та привезеного з Москви уряду УССР, Братство Української Державности, яке у 1924 році було перейменовано на Спілку Визволення України (СВУ), а її складовою частиною для охоплення молоді стала Спілка Української Молоді (СУМ).

Завданням, яке собі ставили СВУ-СУМ, було — в існуючих умовах під совєтською дійсністю — охопити всі відтинки українського життя, світського й церковного, та маючи під своїм впливом всі складові частини українського національного організму, підготовити український народ до остаточної боротьби за свою незалежність.

Виникнення руху СВУ-СУМ, було нормальною закономірністю в житті українського народу, що в боротьбі за політичну суверенність і незалежність програв битву чи битви, але не хотів програти війни. Для цього треба було звести бій за духову настанову українського народу, поширюючи свій вплив на всі верстви українського народу, на ввесь народ.

СВУ-СУМ відкидали засади комуністичного інтернаціоналізму та клясової боротьби і на їх місце голосили гасло Симона Петлюри: „держава над партіями, нація понад клясами". Ставши на такій широкій базі державного будівництва, метою СВУ-СУМ — як зізнавали підсудні — було: „визволити Україну з-під совєтської влади, відірвати її від Росії та створити з неї незалежну республіку з демократичним устроєм та з ґарантією всіх громадських свобод".

Від чинної боротьби за українську державність проминуло менше ніж 10 років і зрозуміло, що в Україні багато дечого ще нагадувало своє, українське славне минуле. Щоб з ним остаточно розправитися, його висміяти, знеславити і докорінно знищити, для цього було влаштовано Харківський процес 1930 року. На лаву підсудних посаджено 45 визначних світських і церковних діячів з академіком Сергієм Єфремовим як провідником СВУ, студентом Миколою Павлушковим як керівником СУМ та професором Володимиром Чехівським як представником Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Тисячів інших арештованих у зв'язку з розкриттям СВУ-СУМ не було притягнено до жодної судової відповідальности; їх знищено без суду. І хоч офіційно судили в Харкові 45 світських і церковних діячів, в дійсності процес відбувався над цілим українським народом. Більше того, на лаву підсудних посадили саму ідею української самобутности і державної незалежности з наміром, при помочі режисерів з ҐПУ, її скомпромітувати, як ворожу українському народові, і протиставити їй привезену з Москви, московську експозитуру УССР, як єдину прогресивну державу українського народу і тільки в союзі зі старшим братом.

У боротьбі за душу народу Москва та її експозитура в Україні не могли поминути Української Церкви. Її судили на процесі СВУ-СУМ у Харкові 1930 року, судили традиційну християнську Україну в особах провідників від-

новленої в 1921 році Української Автокефальної Православної Церкви та засудили на розгром і знищення. Жертвою терору впало понад 30 єпископів УАПЦ разом з митрополитом-мучеником Василем Липківським, сотні духовенства та тисячі вірних. Хвиля терору досягнула широкі круги українського народу: науковців, письменників і поетів, учителів, кооператорів, аґрономів, студентів, працівників промислу, військовиків, журналістів і багато інших. Щоби зломити свободолюбного духа українського народу та при самому корені підтяти його змагання-прагнення до вільного життя, Москва організувала в роках 1932-33 в Україні штучний голод; жертвою цього голоду впали мільйони українських селян, а осталих при житті загнано в кріпацьке колгоспне ярмо.

Сьогодні з перспективи пройдених літ кожний може підтвердити, що ані кривава ліквідація СВУ-СУМ, ані розгром УАПЦ, ані штучний голод, ані розгул єжовщини не змогли спинити ходу українського народу до волі. Український народ освідомив собі основну істину, що без української держави немає життя українському народові, що без української державности немає для українців людських прав, що за свої національні та людські права український народ мусить боротися. І він бореться за всяких умов і всякими засобами! Довголітня боротьба українського підпілля, збройна боротьба УПА, одчайдушний змаг нескорених в Україні аж до сьогодні говорять про те, що Україна бореться і жертвує всім своїм найдорожчим, щоб — за словами священика УАПЦ, о. Миколи Чехівського: „хоч не ми, так наші діти й унуки побачили Україну як вільну й незалежну".

Не пропали й ідеї СВУ-СУМ та УАПЦ. Вони знайшли своїх послідовників і поклонників поза Україною, які разом з усім нашим народом прямують до спільної мети — побудови української самостійної соборної держави.

У 50-ліття Харківського процесу СВУ-СУМ і розгрому УАПЦ вшануймо пам'ять основоположників і членів СВУ-СУМ, отців Української Автокефальної Православної Церкви — митрополита-мученика Василя Липківського, численних єпископів, сотні священиків і тисячі вірних, що в боротьбі та жертві за самобутність і державну незалежність України жили та вмирали з вірою про остаточну перемогу нашого народу.

Хай пам'ять про них живе серед нас і постійно кличе нас на боротьбу, жертву й перемогу, що прийде у висліді наших змагань і зусиль, як приходить після ночі день.

Президія Секретаріяту СКВУ

Липень 1980

Сесія Комісії Прав Людини СКВУ

У днях 27 і 28 червня ц.р. в зв'язку з XIV Пленарною Сесією Секретаріяту СКВУ в Інституті Св. Володимира в Торонто відбулася Сесія Комісії Прав Людини СКВУ. В цій сесії взяли участь приблизно 40 осіб, між ними представники 12 комітетів прав людини з різних місцевостей Канади і США.

На полудневій сесії в суботу обговорено підготовку до Мадрідської конференції й рішено, що діяльність українців у Мадріді координуватиме Комісія Прав Людини СКВУ в співпраці з Закордонним Представництвом Української Гельсінкської Групи. Представники комітетів рішили для взаємної інформації обмінитися матеріялами, які приготовляють на конференцію, а також вислати інформаційні матеріяли до світової преси та поробити інші підготовчі заходи. Всі рішення учасників сесії були схвалені Секретаріятом СКВУ.

Сесія Комісії Прав Людини завершилася в суботу ввечір панелем, на якому були присутні теж численні учасники Пленарної Сесії. Модератором панелю був сен. Павло Юзик. На програмі були чотири доповіді: Надія Світлична, „Національні проблеми і Українська Гельсінкська Група", Святослав Караванський, „Конкретні заходи для підтримки правозахисного руху в Україні", д-р Ніна Строката-Караванська, „Закордонне Представництво Української Гельсінської Групи в 1980 р." та проф. Богдан Боцюрків, „Переслідування релігії в Україні". Після доповідей відбулася жвава дискусія.

Слід ствердити, що численна участь представників комітетів та високий рівень доповідей, звітів і дискусії свідчать про велике зацікавлення й діяльність на відтинку оборони людських і національних прав українського народу.

РЕЗОЛЮЦІЇ
Комісії Прав Людини СКВУ

1. Виступи українців на Мадрідській конференції для перевірки застосування гельсінських угод координуватиме Комісія Прав Людини

СКВУ в співпраці з Закордонним Представництвом Української Гельсінкської Групи.

2. Всі комітети прав людини, які висилають представників на Мадрідську конференцію змагатимуть до єдности дії. Комітети покличуть „оперативну групу", яка розподілить обов'язки у зв'язку з підготовкою до конференції.
3. До 31 липня ц.р. всі комітети повинні надіслати до бюра Комісії Прав Людини всі матеріяли, які підготовляються до конференції. Бюро КПЛ розішле їх до всіх зацікавлених груп для узгіднення розбіжностей.
4. До кінця серпня ц.р. КПЛ виготовить інформаційні матеріяли для світової преси та розішле їх до пресових аґенцій у Мадріді.
5. Комісія Прав людини рекомендує, щоб якнайбільша кількість українських релігійних, громадських і політичних організацій звернулися до урядів своїх країн з меморіялами, написаними в рямках Прикінцевого Акту Гельсінкської конференції. Слід узгляднити принцип ч. VII Прикінцевого Акту („Пошанування прав людини і підставових свобід, включаючи сюди свободу думки, сумління, релігії та вірування") і принцип VIII („Рівні права та самовизначення народів"). У зв'язку з принципом ч. VIII слід звернути увагу на колоніяльний стан в Україні й на окупаційну владу т. зв. Української ССР та ставити вимогу про порушення цієї справи на конференції. Також слід домагатися звільнення всіх релігійних і політичних в'язнів, зокрема всіх членів Української Гельсінської Групи, та усунення всіх законів поодиноких країн, які суперечать міжнароднім договорам про права людини.
6. Комісія Прав Людини звертається до Проводів Українських Церков з пропозицією зорганізувати в Мадріді Екуменічні Дні чи релігійні маніфестації у зв'язку з початком конференції з якнайширшою участю неукраїнських церковних чинників.
7. Комісія Прав Людини поробить заходи, щоб зорганізувати в Мадріді підготовчий комітет, який подбає про технічну підготовку до української участи в конференції й нав'яже відповідні контакти з урядовими чинниками та пресою. Слід концентрувати зусилля на початок конференції (тиждень 10 листопада ц.р.), коли зацікавлення світових засобів інформації буде найбільшим.

Сесія Провінційної Ради Жінок

Річна Конференція Провінційної Жіночої Ради відбулась 10-12 червня 1980 р. в Оттаві.

Делегати перебували в Лорд Елґін готелі, а пленарні сесії відбувались у новому модерному будинку на 20-ій підлозі, в центрі міста. Із цієї висоти через великі вікна, можна було бачити чудові краєвиди столичного міста. На конференцію прибуло 60 осіб, які репрезентували приблизно 1500 жінок. Програма почалась реєстрацією, а пізніше усі переїхали до будинку уряду міста, де працює посадник міста пані Марйон Дювар і там відбулась концертова програма, а опісля прийняття. Тут головним гостем була дружина Генерал-Губернатора достойна пані Лілі Шраєр, з якою усі мали нагоду познайомитись і поговорити. Концертову програму треба відмітити через небувалий виступ 10-ти старших дітей, які виконали декілька пісень дзвонами ріжної величини, тим самим різним звуком, з особливими ритмічними рухами, що давало дійсно чудову і небувалу музику.

У середу рано почались пленарні сесії. З українок делегаток від Східн. Екзекутиви СУК була Галина Михальчук з Оттави, як також з Чатам, Онт. делегаткою була Олена Маковецька. Місцевий Оттавський відділ СУК в особах пані Вестон, пані Ґанін і пані Проценко, занялися поданням кави і смачного печива, в часі ранішної перерви.

З'їздові було представлено до обговорення і ухвалення 13 резолюцій на теми: сильнішої дисципліни в школах, плян забезпечення здоров'я, більші права сестер-акушерок, допомога у шпитальній праці, більша програма допомоги калікам, зміна в системі реєстрації населення, зменшення податків на утримання пам'яткових домів, і інше.

Того дня були запрошені гості з Міністерства Енергії, різних ділянок, які пояснювали як можна заощадити електрику, газоліну, оливу і т.д.

По полудні промовляла як гість, дост. Маргарет Бірч, Провінційний Міністер Програми Соціяльної Поліси, з метою допомагати родинам у їх різних життєвих проблемах. Через спільні дискусії зміцнювати і поліпшувати соціяльне життя родин. Про зацікавлення і прогрес праці інформувати уряд, а також звертатись до уряду за допомогою. Відтак була панельна дискусія на такі ж теми.

(Докінчення на стор. 14)

Марійка Шпитковська українська королева Вінніпеґу

Під час бенкету з нагоди „Українського тижня", що відбувся під патронатом місцевого відділу Комітету Українців Канади (КУК) в готелі „Кілдонан Мотор Готел", в суботу 2 лютого ц.р., Марійка Шпитковська була обрана королевою „Українського Вінніпеґу" павільйону „Київ".

Марійка Шпитковська народилася 6 жовтня 1958 року в Ґримзбі, Онтаріо від батьків Дмитра й Стефанії Шпитковських. Своє щасливе дитинство в добрій релігійно-патріотичній родині провела в містечку Бімсвил, Онтаріо, де закінчила середню освіту в 1977 році. Марійка належала до СУМК та брала активну участь у танцювальному ансамблю „Дунай" в Ст. Кетеринс, як також належала до капелі бандуристів ОДУМ ім. Івана Котляревського в тому самому місті. З бандуристами і танцюристами виступала в різних містах в Америці і Канаді. Брали участь в „Фолк Артс Фестивал" в Ст. Кетеринс, виступали в „Онтаріо Плейс" в Торонто, в Брентфорді, в Лондоні, Рочестер, в Бофало й Філядельфії. Рівнож співала в церковному хорі в українській православній церкві Св. Юрія Переможця в Ґримзбі, Онтаріо, до якої належать її батьки й ціла родина Шпитковських. Марійка була учителькою Недільної школи та закінчила курси Українознавства в 1977 році.

Після закінчення 13 кляси в 1977 році, поступила на університет у Ватерлю, Онтаріо, студіювала французьку та німецьку мови і в 1979 році вирішила поступити на Манітобський університет в Вінніпезі, де спеціялізується в знанні української мови. Як добра студентка, вона бере активну участь в студентському клюбі при Манітобському університеті й також в Колеґії Св. Андрея, в якій перебуває.

Знаючи Марійку Шпитковську ще від її дитинства, мені надзвичайно приємно скласти їй щирі ґратуляції та найкращі побажання в її дальших студіях та діях в українській спільноті. Марійку ґратулюю, а її добрим, релігійним та патріотичним батькам щиро дякую за взірцеве виховання! Нехай Всевишній благословить Марійку та її батьків. **Владика ВАСИЛІЙ**

НАГОРОДИ І СТИПЕНДІЇ НА МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Відділ Славістичних Студій на Манітобському університеті оголошує наступні нагороди й стипендії, які були уділені студентам за високі осяги в навчанні або досліди в українській мові, літературі й цивілізації в 1979 - 1980 академічному році: Кредитова Спілка „Карпатія" в Вінніпезі 500 дол. — Олександра Павловська, Стипендія Віліяма Федорука 250 дол. — Софія Качор, Клюб Українських Підприємців у Вінніпезі 250 дол. — Тарас Малюжинський, Клюб Українських Підприємців у Вінніпезі — Марія Шпитковська, Український Народний Союз Америки 250 дол. — Діяна Борис, Читальна „Просвіти" в Вінніпезі 200 дол. — Марія Шпитковська, Нагорода П-ва Ратуських 200 дол. — Мерілен Маленко, Комітет Українок Канади в Вінніпезі 200 дол. — Марта Чучман, Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Вінніпезі 150 дол. — Олександра Павловська, Нагорода Василя Свистуна 100 дол. — Петро Мельницький, Нагорода Анастасії Савули 100 дол. — Донна Дребот, Нагорода П-ва Руданів 100 дол. — Ганна Іван, Нагорода Юрія Елендюка 100 дол. — Тамара Л. Корчак, Союз Українок Канади на Манітобу 100 дол. — Марія Шпитковська і Нагорода професора Я. Б. Рудницького, „Етимологічний Словник Української Мови — Олександра Павловська.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК У СХІДНІЙ КАНАДІ

ПРОГРАМА СЕСІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

41-го Провінційного З'їзду Складових Організацій СУС
19 - 20 - 21-го вересня 1980 р.
в залі Свято-Софійської катедральної громади
6250 — 12 евеню, Монтреал, Квебек

П'ЯТНИЦЯ 19-го ВЕРЕСНЯ

7.00 год. веч. — Початок реєстрації. Товариська зустріч, чайок.

СУБОТА 20-го ВЕРЕСНЯ

9.00 год. ранку — Продовження реєстрації.

9.30 год. ранку — Спільна сесія складових організацій СУС.

10.30 год. ранку — Окремі сесії ТУС — С.У.К. — СУМК.

СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Вшанування Пам'яті померших членок Союзу.

Покликання президії, вибір предсідниці, двох секретарок, двох членів резолюційної комісії.

Прийняття програми сесії.

Прийняття протоколу з попереднього З'їзду.

Представлення делеґатів і вручення писемних привітів.

Слово голови — пані Юлії Головатої.

Дискусія над друкованими звітами урядниць.

12.00 — 2.30 дня

— Спільник обід.

— Програмова доповідь — інж. М. Світуха.

— Дискусія і запити.

— Винесення певних резолюцій і побажань до доповіді.

— Різне.

3.30 — 6.00 поп. — Продовження сесії Союзу Українок Канади

Виступи голови централі Союзу Українок — пані Надії Боднар.

Запити і відповіді, обмін думок.

Музейна точка.

Біжучі справи, рекомендації.

Звіт контрольної комісії.

Софія Парфанович

ІНШІ ДНІ

(Продовження з ч. 7-8)

Дарія ходила по місті й не чула нічого. Два дні й одна ніч проходили їй, як у сні. Не знала нічого про смерть і загибель і війну. Чула тільки гарячий струм життя, що пронизував її наскрізь. Мала тільки одне бажання: щоб прийшов. Потім: хай валиться світ, хай гинуть всі і все! Разом з тим пригадувала собі слова Ероса*):

— Я є Танатос**), о Псіхе!***

І казала:

— Навіть. Яка краса, яке щастя знайти кохання і полетіти з заплющеними очима в безодню! Разом із ним кинутись у обійми смерти, відкіля вже ніхто й ніщо не зможе прогнати й розлучити.

Проходила містом, де в днях недавно минулих літ находила оази зелені серед гомону буднів. Здавалося, що дерева вітали її і, приязно похитуючи гіллям, разом з нею радувалися життю.

Інколи появлявся сум. Він виповзав відкілясь і, ведучи за руку зневіру, смоктав і нашіптував:

— Ніщо з того не здійсниться. Нічогісінько. Ні мрії, ні сни, ні казки. Залишиться голод і ніколи, нічим невгасима жага. Інші дні не настануть ніколи.

Майже вірила йому, майже знала, що це правда.

Але проганяла його і, роздумуючи над перехрестям своїх життєвих шляхів, переживала кожне його слово, кожен рух і запитувала себе:

— Хіба можливо, щоб він, якраз він, не схотів виповнити тугу довгих літ? Він же мистець — хіба йому гордувати дарами життя і позад себе кидати недоспівані пісні, нездійснені переживання, нездійснені сни?

7

Ігор сидів перед картиною, що її вже давно малював. Але не міг докінчити. Скільки разів брав у руки пензель, щоб викінчити постать жінки, що стояла коло вікна — не йшло. Вона була повернена до хати спиною і з обличчя тільки й видно було в неї м'яке підборіддя та кінчик носа й чоло, над яким хвилювалось злегка волосся. Задивлена у далекі дороги, що вибігали з вікна у край, що яснів зеленню і цвів маковим цвітом, наче кров'ю.

Але скільки разів він брався за викінчення картини — якось не йшло. Волосся жінки було надто м'яке, надто тихе й неживе. І просторові бракувало чогось. То ж мистець, невдоволений працею, відкладав картину і брався за іншу.

— Це тому, думав, що в мене немає ательє і я як син рабів працюю крадькома і в несприятливих умовах. Тому немає доволі світла ні мені, ні картині.

І справді Ігор працював у кімнаті, якої звичайне вікно виходило на маломістечкові будні вузького подвір'я, з курми, занедбаним хлівцем і колодязем.

В сусідній кімнаті метушилась мати, бігала діти і пливли тривожні будні, що не були певні завтрішнього дня. Так часто до Ігоревої робітні заходили молоді люди, радились пошепки, складаючи якісь пляни. Так часто і він зникав з ними десь у лісах, що великими шарами тягнулись від містечка аж по кордон. І тоді будні його осиротілої родини ставали ще тривожніші, биття матірнього серця ще неспокійніше, а її ночі повні прислухування й безсонних марінь.

Оце сьогодні він встав з сонцем у душі. Ще далі він бачив, як Дарія виходила з купелі, а по її шиї і раменах стікали краплини води і сяяли в соняшному світлі. І потім, як сушила на сонці мокре волосся і як воно поступово з матово-бронзового ставало яснішим, пухкішим і теплішим, аж вкінці розсипалось ясним сміхом розтанцьованих іскорок, що спалахували серед тіціянівської бронзи її пишного волосся.

Під його руками ожив образ і на жінчиному волоссі запалились і зажевріли оці іскорки, що їх Дарія вичарувала з водяного плеса.

**
*

За обідом мати приглядалася пильно до сина. Сьогодні він був інший, ніж в останній час. Зникло напруження боротьби і нервовість його рухів. Він був наче обновлений, помолоділий.

— Сьогодні ти такий свіжий і спокійний, як за мирних часів, — заговорила мати. Ігор усміхнувся. Так, він сам почував себе добре. Здавалось, що роками здавлювана радість збиралася в його грудях і хоче прорватись, наче гірський потік від весняного тепла.

На кожному перехресті, де зустрічався з Дарією, будилося таке ж саме почування і три-

*) Ерос — грецький бог кохання. **)Танатос — смерть. ***) Уособнення людської душі.

вало довго та гріло, аж доки його не пригасили будні і такий чи інший рід боротьби. Але тепер він знає: воно залишиться і буде йти з ним, куди б не несли його круті стежки життя.

— Дарія завжди ще така свіжа й повна життя... — несміло, наче пробуючи, сказала мати.

— О, так! Вона! І загалом, мамо, я думаю, що вона краща за інших, яких я знав і бачив досі.

— Так, ти завжди розказував мені про неї з захопленням. Де ж вона живе тепер і як це сталось, що з'явилася знову?

— Вона вже була покинула край. Разом із своєю родиною була за Сяном. Її впевнювали, що як письменниця вона має обов'язок рятувати своє життя. Але туга пригнала її назад на рідну землю.

— Чи вона хоче залишитися?

Ігор задумався. Чи вона залишиться? Чув, що вистане подати їй руку, і вона не піде вже нікуди від нього і разом з ним піде в огонь життя на перелом. Але ж, але...

— Чи маєш ти право і її потягнути туди, де можеш кожної хвилини згинути сам і де й нас — та про мене байдуже, але твої діти — де й нас чекає загибіль...?

Чи мав право? Чи мав право тоді, коли валився світ і все тонуло в заграві пожеж, злучити своє життя з другим і разом кинутись у хаос? І потім вже в своїй робітні Ігор, думав: чи має він право на її життя? Тож бігла весняна ніч, простерши свої широкі обійми; запах бузок і заспівали солов'ї. Молодик став купатися в олов'яних хвилях ставу і стиха, але могутньо шумів ліс.

Тоді хтось постукав у двері.

8

Увечорі Дарія дожидалася. Вона приготувала йому гостину. На столі дбайливо підібрані харчі свідчили, що це не будні. В'язанка темнофіялкового бузка. Його великі, шляхетні квіти розхилювали чаші і з них розходився пристрасний, але притаєний запах. Тяжкі китиці звисали на стіл і говорили про весну й недозволені дари.

На поручнях тапчана велика біла китиця бузка. Був як сніг, як пух. На вікні велика чаша конвалій.

Спершу читала книжку. Потім кинула її й ходила по хаті та думала:

— Раз в житті доводиться переживати щось небуденне, тільки ж до цього треба відваги. А що, як потім будні стануть незносимим тягарем? Що, як почнуть давити й мучити і життя стане ще тяжче?

— ...Чи вкраде він хоч один день або ніч з низки їх незрахованих? Чи спроможеться?...

Була сьома година, Дарія не могла вже читати, вона чекала вже тільки кроків на сходах. Ще і ще раз роздумувала над усім прожитим і питала себе:

— Хіба можливо, щоб переживання наше було тільки моїм? Хіба можливо, щоб його воно не торкнулося глибше і було для нього тільки одним із багатьох поцілунків, розкиданих на забавах чи у сутінках міських парків?

Не хотілося вірити. І тоді, пірнувши лицем в бузок, просила його: — хай прийде! о, хай прийде! Кинутись одно одному в обійми: тіло з тілом, душа з душею, творчий дух один з одним.

Була дев'ята. Ніякий поїзд вже не міг принести його з піль, що дрімали на обрії. І тоді захололо Дар'їне серце. Вже лягла ниць слабка надія, і на її місце увійшла всевладно зневіра. Дарія сиділа при самітній вечері, а її думки й почування залило всеобіймаюче розчарування. Її очі западалися глибоко, наче на дно колодязя, і не в силі вже були піднестися. Ці очі він цілував. Так недавно ще. З побожною ніжністю і теплою ласкою. Так цілують тільки з любови. Ніжної і відданої. 1х тепер заливав сум.

Ніч була вже як підвелася Дарія і розглянулася по кімнаті. Тепер вона здавалась дивно пуста й простора. Лежала порожня, і здавалося, що скаржилась пусткою обманутих сподівань.

***

Вранці Дарія прокинулася порожня, холодна й байдужа. Бузок прив'яв і пожовк, а його пахощі набрали терпкавого запаху смерти. Конвалії обсипались, а їхні розсипані коралики пахнули в'яло-винувато.

Десь в неосяжну далечінь відпливала мрія про свято. Верталися будні. Дарія виходила їм назустріч. Тепер уже знала:

Інші дні не настануть ніколи. І не впаде небо. Воно мусить стояти, бо по ньому линуть ключі сталевих птахів, що кидають на людей вогонь, руїну й смерть. Мусить лежати простора земля, жадна крови. Ось смокче її, п'є з розкритих сердець своїх синів. Бо така вона є, оця земля рідна. Витужена, вимріяна, але проклинана й карана, кров'ю поєна. Їй теж немає свят, хоч весна бреше про них.

Чи ж справді для неї не прийдуть інші дні?

9

У великому саді, куди проходила Дарія, йдучи тяжкими кроками, зустріла Стернюка. Був блідий, помітно схвильований і біг, розмахуючи руками. Назустріч Дарії появився в його очах наче проблиск просоння. Алеж зараз закрив їх жах чи тривога. Був такий несхожий на веселого балакуна, яким був три дні тому.

— Чи сталося щось надзвичайне? — запитала швидко, зрівнявшись з ним — що за вами?!

Подивився уважно, хвилину тер лоба, наче хотів собі щось пригадати. Потім взяв її долоню, вдивлявся в неї і заклопотано говорив:

— Що сталося? Що сталося? Мій Боже, як то, не знаєте?! Алеж Ігор... Ігор, алеж я...

— Що сталося, ради Бога кажіть! — задрижала Дарія, бліднучи.

— Що сталося? не знаєте? я ж казав вам стільки разів, і ви забули! Ігора ж убили. Ігора! Червоні партизани наскочили вночі на його хату, застукали і, коли вийшов, запитали: ви Ігор Загайчук? — разом з його відповіддю сипнули до нього п'ятьма пострілами. Усі в голову. Знаєте, в його голову!

— А мати?! — скрикнула Дарія, — а діти?!

— Мати, діти? не чув, не знаю!

Побіг далі, не прощаючись.

Струнки ясені в міському саду наче зібрались до граціозного танку по зелених травниках городу. Дарія впала на лавку й дивилася, як вони готувалися до молодечого танцю в золотому, весняному сонці.

Дарія не чула навіть реву сирен, що сповіщали тривогу. З байдужим холодом слухала оглушливого гуку бомб, що швидко стали вибухати неоподалік, руйнуючи будинки, на яких конала свастика.

80-ЛІТНІ УРОДИНИ КЛАВДІЇ МАЛІНСЬКОЇ

Канора, Онт.

В п'ятницю 16-го травня 1980 року сповнилося 80 років життя пані Клавдії Малінській. З нагоди цих уродин з привітом і поздоровленням відвідали її сини з дружинами: Созонт і Олена з Донвел та Арсеній і Йосифина з Мішам, Б. К. Також відвідали її: родичка Петруня Кротенко з чоловіком Петром, парох о. прот. В. Бойчук з добр. Ольгою і ще деякі її подруги. Зворушливу картку поздоровлення, з висловами сердечного побажання, отримала пані Малінська від своєї дочки Дарусі Пасічник її чоловіка Елена й двох внуків Олеся й Маркіяна з Ванкуверу, Б. К.

Вісімдесять літ, це поважний вік життя людини, й щаслива та людина, коли погляне на свій пройдений шлях життя й бачить з радістю плоди своєї праці — плоди праці в домашньому огнищі й в праці громадській. До таких муравлиних і скромних працівниць належить і Клавдія Малінська. Проживаючи в своїй родинній місцевості Мазепі, Клавдія зі своїм мужем Миколою багато попрацювали для розвитку нашого зорганізованого громадсько-церковного життя. Їх віддана ця праця є всіма оцінена, за що провід нашої УГП

Клавдія Малінська

Церкви нагородив їх Митрополичою грамотою.

Пані Клавдія Малінська належить до тих перших ідейних і жертвенниш членок-піонерок Союзу Українок Канади, бо від 1926 року вона є постійною членкою СУК, відділу ім. Ольги Кобилянської в Мазепі, Саск., де вона й дала свій великий вклад праці в організуванні й ро - будові цього відділу. Коли в 1939 році вона зі своїм мужем Миколою, тепер уже покійним, перейшла жити до Канори, то відразу вона вписалася й до відділу СУК ім. Марії Маркович і по змозі своїх сил включилася в працю і цього відділу.

В 1976 році, в часі 50-літніх Святкувань відділу СУК у Канорі, пані Малінська була відзначена особливими 50-літніми відзнаками відділу ім. Марії Маркович у Канорі, а відділ ім. О. Кобилянської у Мазепі відзначив її 50-літньою грамотою Союзу Українок Канади.

Під цю пору пані Малінська є на відпочинку, але вона своїми пожертвами дальше підтримує обидва відділи СУК в Канорі й Мазепі та бере ще активну участь у зборах. Вона багато читає українську пресу, а зокрема журнал „Промінь", якого передплачує від самого початку його появи.

В день свої уродин пані Клавдія Малінська сказала: „Дякую Господеві, що дозволив мені дожити моїх 80-тих уродин. Я маю бажання зложити мою скромну пожертву на добре діло. Наш „Промінь" цього року відзначує свій 20-літній Ювілей і я складаю пожертву на його пресовий фонд $100.00. Я читаю його від самого початку, я чекаю на нього кожного місяця, я радію „Променем", я радію нашими організаційними здобутками й осягами".

Смачною перекускою і побажаннями доброго здоров'я та відспіванням Многоліття закінчено відзначення 80-літніх Уродин пані Клавдії Малінської.

Ольга Бойчук

Сенаторка Марта Бєліш відкрила Весняний Чай і Виставу

Дня 22 і 23-го квітня 1980 відбувся Весняний Чай і Вистава Народного Мистецтва в Авдиторії Св. Івана в Едмонтоні, з нагоди святкування подвійних ювілеїв, себто, 50-річного Ювілею Альбертійської Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади, як також 75-річчя існування пров. Альберти.

Пані Мирослава Фербей, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок привітала присутніх і представила високодостойну гостю, сенаторку Марту Бєліш, яка була запрошена відкрити чай і виставу.

Пані Бєліш була призначена до Канадського Сенату в вересні 1979 і є перша Сенаторка українського походження. Вона походить з українського піонерського роду з околиці Смокі Лейк, де її родичі Онуфрій і Виронія Паламарики приїхали з Буковини. Пані Бєліш є учителькою по професії, і відзначилась заслугами в Канадсько-громадському житті. Вона в своїм короткім слові, з великою приємністю привітала присутніх — сказала, що почувається „зовсім в дома", бо побачила між собою велике число знайомих. Вона, між іншим, у своїм слові підкреслила важливість колосальної праці СУК, яку започаткували основательки. Вона завважила, що цього року починається друге півстоліття Пров. Екзекутиви на Альберту, і склала сердечне признання і побажання дальших успіхів в організаційній праці.

Присутні мали приємність особисто запізнатися з дост. сенаторкою. Ця зустріч останеться милим спомином для всіх.

Пані Мирослава Фербей склала подяку пані Бєліш за відкриття чаю, і доручила їй дарунок на знак подяки. Слідували привіти гостей:

Пан Джек О'Ніл — заступник Міністерства Культури дост. М. Лемежерер, зложив признання і подяку Пров. Екзекутиві за успіх у влаштуванні Українського Дитячого Розповідного Театру. Він сказав, що Провінційний Відділ Культури дуже оцінює виступи цього театру.

Пані Наталка Фарина, перша заступниця голови Союзу Українок Канади, тепло привітала гостей і склала подяку голові М. Фербей за її ініціятиву в улаштуванні проєктів в минулих двох роках.

На другий день пані Надія Боднар, голова Союзу Українок Канади, також передала привіт і заохотила всіх до дальшої праці. Вона прочитала лист від д-ра Левка Фарини, голови СУС

Мирослава Фербей і дост. сенаторка Марта Бєліш

на Канаду, в якім він сказав, що від давних років Союз Українок Канади стоїть в авангарді нашої культурно-освітної праці і програми, і що відограв і дальше відограє чільну, замітну і провідну ролю.

Слідували концертові точки — перше був виступ молодечої групи, яка була призначена альбертським урядом репрезентувати Пров. Альберту під час Міжнароднього Року Дитини під назвою "Alberta People Production". Ця група складається з 14 етнічних груп в Альберті, під умілою дириґентурою нашого талановитого мистця, Євгена Звоздецького. Група дітей відспівала пісню, яку написав пан Звоздецький в честь нашої провінції і слідували традиційні танки членів цієї групи. Ця точка була в честь святкування 75-річчя нашої провінції.

Присутні виявили вдоволення з виступу, теплими оплесками.

Також приємно було послухати мистецького виступу Жіночого Вокального Ансамблю, „Мережі", під керівництвом Марії Дитиняк і Сергія Єременка. Ансамбль поклав собі за ціль плекати й розвивати українську пісню. Мережі виступали одягнені в прикрасних українських народніх традиційних костюмах, які наші піонерки привезли з собою до Канади поверх 70

років тому назад. Костюмами занималася пані Вікторія Шевчук.

Визначні гості, які прибули на чай і виставу були: пані Тетяна Лазарович — перша голова Провінційної Екзекутиви СУК на Альберту, пані Бетті Гюз — алдерменка міста Едмонтону, пані Катерина Чічак — посол провінційного уряду, пані Христя Брода — дорадниця відділу культури, пані Бет Брайент — директорка "Cultural Heritage Branch", д-р Левко Г. Фарина — голова СУС на Канаду.

На закінчення програми всеч. о. митр. Олександер Хом'як провів молитву і членки подали чай з канапками і солодким.

Присутні тепер мали нагоду краще оглянути чудові виставки мистецтва з приватних колекцій членом СУК, які були артистично розложені. При вході до авдиторії стояв „менекен" в прекрасному українському строю з піонерських часів — стрій є власність пані Емілії Пронюк.

Також спеціяльно розложено була вистава 400 писанок з приватної колекції пані Одарки Юзвишин, голова відділу при церкві Св. Андрея, і координаторка виставки мистецтва. Вона сама написала ці писанки зі старих взорів. Між писанками були розложені „мініятюрні танцюристи" з кераміки з приватної колекції пані Лесі Івасюк.

Гості мали нагоду оглянути чудові вишивки з приватної колекції пані Надії Боднар, голови Союзу Українок Канади, як також вишиття пані Анни Емської, пані Чизен і пані Боєчко. Ці пані мають надзвичайні таланти до цього мистецтва. Виставою вишивок занималася пані А. Сенів.

Пані Д. Янда, яка багато причинилася до поширення ткання в Канаді, занималася виставою ткання. Вона мала на виставі своє власне ткання як також ткання своїх студентів.

Гарно було оглянути ткання студентів Бенф Школи Вищого Мистецтва. Цю виставу доглянула Мирослава Фербей. Інструкторкою цих курсів в Бенф є Петруся Пелех з Онтаріо, дочка пані Фівонії Пелех, яка є членка СУК і секретарка СУС. Пані Наталія Дептух також мала на виставі ткання своїх студентів.

Вистава старих хатних речей і фотографії з піонерських часів була надзвичайно цікавою. Цією виставкою занималася пані Олександра Гогол.

Програмки доглянули артистка Марія Прокопів і Фівонія Пелех, а продаж печива — Катерина Гавриш і Василина Бойко.

Цей Весняний Чай відбувся надзвичайно успішно — однак офіційне святкування цих свят відбудеться під час нашого Провінційного З'їзду 7, 8, 9-го листопада в Едмонтоні. Просимо прибути!

Мирослава Фербей

СЕСІЯ ПРОВ. РАДИ ЖІНОК (з ст. 8)

Вечором в залі Державного Арт Сентру відбувся бенкет. Головним гостем доповідачем був дост. Роберт Велш, Q.C., міністер енергії і депюти прем'єр Онтаріо. Його промова була цікава тим, що він подав нарис наміченої урядом програми зберігання енергії і повідомив про призначений на це бюджет в сумі 3.5 більйонів долярів.

Відтак була представлена нововибрана управа Провінційної Жіночої Ради. У четвер продовжувались наради, був зачитаний бюджет, та коротенький звіт голови ПЖРО Ґвен Бовер-Біннс. Вона підкреслила брак відповідної комунікації між зарядом і відділами, що утруднює працю. Далі дискутовано структуру, статут і завдання організації.

Після обіду промовила сенатор Марта Бєліш.

Черговий з'їзд має вібутися в Сант Кетерінс, Онт.

Загально з'їзд був цікавий, багатий доповідями, часто виявлялась пожвавлена дискусія, можна було багато чого скористати і навчитися. Для придбання з'їздових фондів, відділи дарували дещо на розпродаж. Від нашої Схід. Пров. Екз. було передано три писанки на суму 15.00 дол.

Галина Михальчук

Замість квітів на могили моїх рідних — любого брата, який відійшов від нас в Едмонтоні 26 серпня 1973 року на 73-тім році свого життя і моєї сестри Юлії Савчук, яка упокоїлась 7 лютого 1980 року в Україні на 70 році життя, в їх світлу пам'ять складаю $20.00 на „Промінь".

Покійним вічна пам'ять.

Сестра Анна Хаба з родиною, Редвотер

— — — — —

Кладемо нев'янучі вінки на могили у десяту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся бл. п. Олекси Ґояна і у шосту річницю упокоєння улюбленого сина, брата і вуйка бл. п. Василя Ґояна. у їх світлу пам'ять засилаємо на журнал „Промінь" $25.00.

Покійним вічна пам'ять.

Дружина і мама — Василина Ґоян,
дочка і сестра — Марія Гарбус, Саскатун

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРО ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ

Український Музей Канади був офіційно відкритий 24-ого травня 1980 р. Около 500 людей були учасниками програми відкриття, яка відбулася надворі перед музейним будинком.

Достойні гості президії представляли федеральний, провінційний та муніціпальний уряди, як також інші музеї та організації. Представник канадського уряду, Сенатор Сид Бакволд, в додатку до своїх поздоровлень, прочитав привітання від міністра багатокультурности, пана Джима Флемінґа.

Заступник прем'єра Саскачевану Роман Романів, сказав, що є дуже відповідним, що Український Музей Канади відкривається в Саскачевані тому, що ця провінція представляє якості, котрі роблять Канаду унікальною державою тим, що уможливлюють розвиток культур народностей з різних частин світу.

Посадник Саскатуну, Клиф Врайт, ґратулював Музеєві в імені міста. Він згадав Музей, як символ для цілої Канади, що доказує можливість задержати свою культурну спадщину, і рівночасно бути канадцем. Він дальше завважив, що збереження різних культур є силою й унікальністю Канади, фактично самою базою канадської ідентичности.

Перетинання стрічки для символічного відкриття будинку виконав достойний Роман Романів при допомозі посадника К. Врайта та голови Музею, пані Марії Ткачук. Тоді була відслонена пропам'ятна бронзова таблиця при вході до Музею. Таблицю відслонила пані Надя Боднар з Едмонтону, голова Крайової Управи Союзу Українок Канади. Таблиця є даром Крайової Управи СУК, як знак признання вкладу членів дирекції Музею в роках 1975-1980.

Учасники тоді оглядали Музей та його виставки. У головній ґалерії приміщується виставка про українську іміґрацію до Канади та життя українців піонерів.

У просторому фоє ґалерії висіла серія з 12-и картин намальованих славним канадським мистцем Василем Куриликом. Темою цих картин є українська жінка-піонерка, і вони є частиною сталої колекції Музею.

Ґалерія під час місяця червня має на виставці також картини намальовані членами Саскатунського Товариства Українських Мистців.

Після офіційного відкриття Музей став дуже популярним, і його денно відвідують організовані групи та загальна публіка.

Український Музей співпрацює з своїми відділами-філіями в Ванкувері, Едмонтоні, Вінніпезі та в Торонті, щоб розшукати, зберегти, вивчати та інтерпретувати, на крайовій базі, репрезентативні речі, які представляють українську спадщину і її вклад в канадське суспільство.

А. Качковський,
зв'язковий референт

У четверту річницю упокоєння моєї дорогої і незабутньої дружини Ольги, яка упокоїлася 17 липня 1976 року в Саскатуні, складаю як вінок на її могилу, скромну пожертву на пресовий фонд журнала „Промінь" $50.00.

Хай земля покійній Олі буде легкою а пам'ять про неї вічною.

Федір Андрущак

— — — — —

Canada

Чому ви живете тут?

Може, ви народились тут.
А може ні.

Однак ви живете тут тому, що ви,
або ваші предки, вибрали Канаду,
як країну великих можливостей.

Країна свободи та сприятливих умов.
Країна, яка приймає і шанує людей всіх рас,
віровизнань і культур.

Ось чому ми канадці.

Multiculturalism

PRISONERS OF CONSCIENCE IN USSR

Amnesty International Bulletin — Canadian Section, May, 1980

Item: Anatoly Koplik is one of many dissident Baptists imprisoned in the Soviet Union. In 1977 his mother travelled thousands of kilometres from Ukraine to visit him in his labour camp near the Soviet-Chinese border. The visit was scheduled to last three days, but was cut short after one day when guards discovered she had slipped him a small quantity of garlic and onions to take back to his barracks.

Constitution and Laws of USSR

These include restrictions on freedom of speech, association, religion and movement. The criminal code for each of the country's 15 constituent republics limits human rights in the interests of banning acts judged to be "anti-Soviet" or "anti-social".

Key articles restricting freedom of expression ban "agitation and propaganda" containing "slanderous fabrication" or "intended to weaken the Soviet regime", and association for the purpose of committing "especially dangerous crimes against the state." Conviction carries a penalty of up to 12 years imprisonment and internal exile for a first offender and up to 15 years for a second offence.

The arrest of dissenters is often the culmination of official efforts to intimidate them through other means, such as police surveillance, house searches, questioning, or dismissal from employment.

Arrests

When they are charged under criminal law, it is common for prisoners of conscience to be held for a year or more before trial, although the law sets a nine-month limit on pre-trial detention. They are held in "investigation-isolation" prisons. Lights burn in the cells 24 hours a day; windows are painted over or blocked up; some cells have flush toilets but most only have slop buckets, Dissenters are not usually permitted visits during pre-trial detention. The accused normally has the right to meet a lawyer only when the preliminary investigation is declared complete — days or at best a few weeks before the trial. Only lawyers listed by the KGB (Committee of State Security) as having clearance can defend in cases involving charges such as "treason" and "anti-Soviet agitation and propaganda". Lawyers who defend energetically in political cases are likely to have their names struck off the list.

Prisoners of conscience regard a guilty verdict as inevitable once a case is brought to trial. Most trials are technically open, but the courtroom is normally packed with specially invited groups. Friends and relatives of the accused are usually barred.

Confinement

Most prisoners are sentenced to one of four types of institution. The most severe is a *prison.* The next most severe is a *corrective labour colony with special regime,* followed by *strict, reinforced* and *ordinary regime* colonies. Most prisoners of conscience known to Amnesty International have been sentenced to strict or ordinary regime labour colonies.

Another frequently imposed punishment is *exile* to a specified locality for a maximum of five years. It is common for prisoners of conscience to be sentenced to imprisonment followed by a term of exile.

Prisoners can be convicted of offence committed during their sentence and required to serve additional terms.

Prisoners are transported to their place of imprisonment in overcrowded, inadequately ventilated vans and special railway wagons. In the "Stolypin wagons" used for rail transport, as many as 30 people may be packed into a compartment meant for eight or ten, for three or four days at a time. Prisoners in transport often suffer from inadequate food and water supply.

Most prisoners of conscience end up in corrective labour camps surrounded by barbed wire and walls with watch-towers, guarded by armed men and dogs. Prisoners in the Mordovian special regime camp live three to five to a cell. Inmates in the three other categories of labour camp live

in barrack-type accomodation, as many as 200 to a barrack, sleeping in double bunk beds.

Prisoners complain of overcrowding and the noise which results, lack of ventilation and inadequate heating in winter. Prisoners are forbidden to use more than one blanket. Prisoners must wear official uniforms (black or striped); there are reports of prisoners being punished for wearing additional clothing in winter or taking off part of the uniform in summer.

Hunger

Hunger is permanent feature of camp life. The standard diet consisting in large part of rye bread, with limited amounts of meat, fish and other basic foods, provides some 2500 calories and 65 grams of protein. But hunger is also used as punishment for infractions and discipline, such as "deliberate" or "malicious" failure to fulfil work targets. Prisoners in punishment cells get only about 1300 calories and some 38 grams of protein every other day, with only bread, hot water and salt on intervening days.

Former prisoner Mikhail Shtern said of the "standard" diet: "The food was like animal fodder. No vegetables or fruit for years on end, and microscopic portions of meat."

Psychiatric Hospitals

Much new evidence has come to light of the forcible confinement of dissenters to psychiatric hospitals.

In diagnosing dissenters, official psychiatrists have often followed a vague definition of schizophrenia, which holds that there need be no external symptoms. As one is quoted as saying in court, in the case of a woman accused of "anti-Soviet agitation and propaganda": "The absence of symptoms of an illness cannot prove the absence of the illness itself."

Once confined, prisoners of conscience are treated indiscriminately and routinely with powerful drugs which have dangerous side effects. These drugs, including potent tranquillizers, are administered as punishment and as a form of pressure on dissenters to renounce their views. Insulin shock treatment is also one of these punishments. Prisoners have been known to have been kept for decades in special psychiatric hospitals where criminal prisoners are recruited to serve as orderlies in them. "By all accounts," says the report, "not only the criminal orderlies but also administrative and medical staff have ferociously beaten helpless and non-violent inmates".

Submitted by *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs

SASKATCHEWAN'S UKRAINIAN LEGACY

By Ivan Harmata

We need our community memories as much as we need our personal memories, not only to teach us who we are, but also to comfort, to sustain, and to renew us. Words to this effect were spoken in another community on another occasion, but they could well have been said at the formal opening of the new premises of the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon on May 24, 1980.

Each one of us has a store of our personal memories. We may remember our first day in school, the friends we played with, our first car, our father's home, and many, many other details. Some old-timers have amazing clear memories of interesting past events which they like to recount in fine detail as if it were yesterday. But when a person dies, this storehouse of memories is lost forever. There is no way of transferring any of it to another person.

To be sure, there may be a few old photographs, a few personal belongings left behind, or there may be something written down, perhaps old letters or documents, perhaps something in the files of local newspapers. But that is all.

The same can be said of the collective memory of any ethnocultural community. It consists of the sum total of the experiences of all individuals of that community — their success and disappointments, their sorrows and happy moments, and their unfulfilled hopes and their aspirations for the future.

But what remains of this human interest story as each generation makes its exit from the stage of life, and yields its place to a new generation? Again, some photographs, some documents, some personal belongings to tell their story.

Archives and museum are the memory

banks of each ethnocultural community in which artifacts of former generations are preserved to tell the story to future generations. The Ukrainian Women's Association recognized early the value and the need of collecting artifacts that tell the story of generations now gone, generations to which our fathers and their fathers before them dedicated their lives. The Ukrainian Museum of Canada with its branches in Toronto, Winnipeg, Edmonton, and Vancouver is a success story of the Women's Association. They are to be congratulated on their success, their dedication, and their very considerable contribution to the preservation of Ukrainian Canadian cultural heritage.

The Ukrainian Museum of Canada now joins similar institutions in other provinces in a common effort to preserve our heritage for future generations. Notable among these is the Ukrainian Cultural and Educational Center in Winnipeg. It is reported to be the largest Ukrainian cultural and historical resource center in North America. Edmonton has the Ukrainian Archives and Museum of Alberta, and at nearby Elk Island Park the Government of Alberta operates the Ukrainian Heritage Village. Toronto has several institutions that serve that city. No doubt a complete list of Ukrainian museums and archives, together with a catalogue of their holdings will be compiled at some time in the future.

This year the people of Saskatchewan are celebrating the 75th anniversary of the founding of their province. At this milestone in their history it is fitting to pay tribute to the pioneers and their descendants who took part in the building and development of this part of Canada. To this end the Ukrainian Museum in Saskatoon is a tribute to Saskatchewan's Ukrainian ethnocultural legacy, and in a broader context, to Canada's multicultural legacy.

ЧИТАЙМО І ПОШИРЮЙМО УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

Так, як книжка завжди мала й має свою вартість і своє значення в житті поодиноких людей та в житті кожного народу, так і преса відіграє свою важну ролю в суспільстві. Сьогодні, коли в кожному домі є радіо і телевізія, то чуємо оправдання від деяких людей, що їм не треба в хаті преси бо всякі новинки вони чують заки преса до них дійде і про них читати нудно як щобудь вони перестарілі. Одначе коли приглянемося до того, що більше в пресі поміщується поза новинки і візьмемося до читання, то ми скоро пізнаємо, яка преса є необхідна та незаступна. Не все ми можемо слухати всяких поучаючих програм на радіо і телевізії тоді, коли їх подають, бо всі ми маємо якесь заняття, обов'язки, відповідальности, а газету чи журнал можемо в вільну хвилину підняти до рук і прочитати те, що ми пропустили. В додатку, знайдемо там всякого іншого рода матеріял і познайомимося зі справами, які нам були незрозумілі або за ними раніше ми не слідили. Преса інформує, пояснює, дає нагоду читачам висловити свої думки, заставляє людей думати, шукати того чого їм потрібно, а також і розвеселяє читачів. Тяжко уявити собі життя без преси! Це так в загальному.

Коли застановимося над тим, що ми є українці і маємо свою історію, літературу, свою культуру, а з тим багатством маємо ще й свої обов'язки, завдання, ідеали, маємо напрям праці і мету то в нас тоді тимбільше мусить бути в хаті наша українська преса, яка би повідомляла нас, як ми стоїмо, куди ми прямуємо і була для нас дороговказом.

В цьому році припадає 70-ти ліття „Українського Голосу", який вийшовши у світ першим числом 16-го березня 1910 року, через ввесь цей час для українців в Канаді був якраз тим дороговказом — учителем і просвітителем. Так як він дбав про нас, ми мусимо тепер подбати про нього. Треба переводити збірки на видавничий фонд, повести кампанію за новими передплатниками і треба самим читати його та заохочувати інших.

Поза „Українським Голосом", ми як члени Союзу Українців Самостійників, маємо ще свій релігійний журнал „Вісник", який є органом Української Православної Церкви в Канаді. А як членки Союзу Українок Канади, маємо також свій жіночий журнал „Промінь", який є нашою гордістю. Цього року, в місяці січні сповнилось 20-ліття „Променя" і з цієї нагоди, ми повинні якнайбільше розповсюдити його поміж нашим українським жіноцтвом. Ці три представники нашої української самостійницької преси, повинні знаходитися в кожному нашому домі. Їх треба читати, поширювати і підтримувати фінансово і морально. Є в нас багато домів, де це робиться, але на жаль, є ще багато таких, де немає ні української преси, ні української книж-

ки. На нас членок Союзу Українок Канади, спадає національний і моральний обов'язок інформувати, освідомляти та заохочувати тих наших братів і сестер, які нашої преси не передплачують і не читають.

Крім повище згаданої преси, яка піддержує ідею Союзу Українців Самостійників є в Канаді і Америці багато інших українських часописів та журналів, що їх видають інші українські організації. Для тих, які читають пресу своєї організації і є зацікавлені пресою інших українських організацій, подаємо тут список з потрібними інформаціями.

СПИСОК ПРЕСИ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ

1. **Український Голос** — тижневик. Видає Видавнича Спілка „Тризуб". Річна передплата: 14.00 дол. Адреса:
   Trident Press Ltd. 840 Main St., Winnipeg, Man. R2W 2X5.
2. **Вісник** — Виходить два рази на місяць. Це орган Української Православної Церкви в Канаді. Річна передплата: 8.00 дол. Адреса:
   The Herald, 9 St. John's Ave. Winnipeg, Man. R2W 1G8.
3. **Промінь** — місячник. Видає Союз Українок Канади. Річна передплата 10.00 дол. Адреса:
   Promin, P.O. Box 3551, Sta. B, Winnipeg, Man. R2W 3R4.
4. **Канадійський Фармер** — тижневик. Видає Видавнича Спілка Тризуб. Річна передплата 13.00 дол. Адреса:
   Canadian Farmer, P.O. Box 3717, Sta. B, 840 Main St., Winnipeg, Man. R2W 3R4.
5. **Нові Дні** — журнал місячник. Видає Видавнича Спілка „Нові Дні". Річна передплата: 10.00 дол. Адреса:
   Nowi Dni, Box 126, Postal Station "N", Toronto, Ont. M8V 3S4.
6. **Новий Шлях** — тижневик. Видає Видавнича Спілка „Новий Шлях". Річна передплата: 15.00 дол. Адреса:
   The New Pathway, 297 College St., Toronto, Ont. M5T 1S2.
7. **Вільне Слово** — тижневик. Видає Видавнича Спілка „Вільне Слово". Річна передплата: 15.00 дол. Адреса:
   Vilne Slovo. 196 Bathurst St., Toronto, Ont. M5T 2R8.
8. **Жіночий Світ** — журнал місячник. Видає Організація Українок Канади. Річна передплата 8.00 дол. (Має також англійську секцію). Адреса:
   Woman's World, P.O. Box 234, Postal St. "M", Toronto, Ont. M6S 4T3.
9. **Наша Дорога** — квартальник. Журнал Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Річна передплата: 5.00 дол. (Має англійську секцію). Адреса:
   Nasha Doroha, 13320-127th St., Edmonton, Alta. T5L 1B6.
10. **Лис Микита** — місячник, ілюстрований гумористичний журнал. Річна передплата 8.00 дол. Адреса:
    The Fox, 4933 Larkins, Detroit, Mich. 48210.
11. **Юнак** — місячник. Видає Українська Молодеча Організація „Пласт". Річна передплата 10.00 дол. Адреса:
    Yunak, 2150 Bloor St., W. Toronto, Ont. M6S 4V7.
12. **Готуйсь** — місячник. Журнал пластового юнацтва. Видає Головна Пластова Булава. Річна передплата: 10.00 дол. Адреса:
    Hotuys, 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7.
13. **Веселка** — журнал для дітей з кольоровими ілюстраціями. Місячник з виїмком місяців травня до серпня, коли виходить раз на два місяці. Річна передплата 8.00 дол. (американських). Адреса:
    The Rainbow—Veselka, 30 Montgomery St., Jersey City, N.J.
14. **Студент** — газета Українського Студентства в Канаді. Видає Союз Українського Студентства в Канаді (СУСК). Річна передплата 5.00 дол. Для заплачених членів СУСК є даром. Адреса:
    Stldent, №206, 11751-95 St. Edmonton, Alta. T5G 1M1.

(В цій газеті мало вживається української мови, але пишеться про українські справи).

Матеріяли приготовила

Докія Черевик,
Культ. Освіт. Референтка

Always fresh at...

ONTARIO FRUIT DEALERS

51 York St., Ottawa

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марія Пригара

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

Що за диво сталось в нашім місті?
Йдуть до школи квіти пишнолисті.
Поспішають айстри та нагідки,
Тільки квітка хилиться до квітки.
Дріботять жоржини і левкої:
Ви юрби не бачили такої.

Поставали біля школи в пари,
Зайняли навколо тротуари.

І говорить айстра до жоржини:
— От уже й дзвінок за дві хвилини.
А ромен всміхається красолі:
— Правда ж, добре вчитися у школі?
...Та хіба сміятись вміють квіти?
Ні питать не вміють, ні ходити.

Не садок розцвівся тут, не грядка —
Біля школи хлопчики й дівчатка.
Це вони прийшли сюди з квітками,
Бо сьогодні стали школярами.

АВЖЕЖ

(Таджицька народна казка)

Якийсь чоловік мав папугу, що його ретельно доглядав і вчив розмовляти. Але хоч як він намагався, не здолав навчити папугу нічого, опріч слова „авжеж". Насамкінець, сприкрившись, він надумав продати папугу на ринкові.

Знайшовся й покупець, що його зацікавив папуга; він спитав у продавця:

— Скільки коштує ваш папуга?

— Сто карбованців.

— Ой-ой, так дорого?

— Він вартий цих грошей, — відмовив продавець. — Якщо не вірите, спитайте в нього самого.

— Гей, папуго, ти справді вартий таких великих грошей? — спитав покупець.

— Авжеж! — вигукнув папуга.

Покупцеві сподобався розумний папуга, він купив птаха за сто карбованців і відніс його додому. Але, всупереч найщирішим його сподіванням, на всі питання, що їх він загадував папузі, птах відповідав одним словом „авжеж".

Зрештою новий власник папуги впав у розпач і з прикрістю сказав:

— За сто карбованців такого нікчемного папугу міг купити лише дурень!

— Авжеж! — вигукнув на відповідь папуга.

Григорій Коваль

Літо

Гарно влітку в рідним полі.
Дзвонять птиці на роздоллі.
Ніжну казку наодинці
Шепче вітер материнці.

Скільки глянеш — далиною
Пшениці стоять стіною.
Щедро росами умиті,
Світяться волошки в житі.

Гей комбайн, на небосхилі,
В золотистій пливе хвилі.
Комбайнер пісень співає,
Пахне поле короваєм.

Скільки сонця! Скільки волі!
І, співаючи у полі,
Ходить літо у віночку
Із достиглих колосочків.

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД С.У.К.
Давфин, Ман.

Заходом Манітобської Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади і при помочі окружної представниці на ту околицю, пані М. Андрейчук, відбувся дня 8-го червня 1980 р. Окружний З'їзд.

З'їзд розпочався св. Літургією в церкві св. Юрія, яку відслужив митр. прот. о. Д. Лучак, голова Президії Консисторії, бо о. Настоятель в цю неділю був на вакаціях. Дуже гарно співав церковний хор під управою пані Г. Гендерсон. По св. Літургії було відслужено Панахиду за спокій спочилих членок Союзу. З прапорами стояли під час Панахиди, голова Пров. Екзекутиви — добр. Ю. Лучак, голова відділу ім. Л. Українки в Вінніпезі — П. Ігнаш, від ім. Доньки України, Росбурн, Д. Українець, від. ім. Л. Українки, Давфин, Ман. пані Шовдра.

По службі Божій всі перейшли до авдиторії на дальшу частину З'їзду. В залі відбулася реєстрація представниць-делеґаток, а відтак обід.

Пані Білоус закликала гостей до почесного стола, та попросила пані Гендерсон, щоб хор відспівав молитву, а о. Д. Лучака попросила щоб поблагословив страви. До столів в цей день доносили мужчини, чим дали можливість жіноцтву взяти участь в програмі З'їзду.

Пані Шовдра, голова місцевого відділу ім. Л. Українки привітала усіх учасників З'їзду і побажала, щоб він перейшов з найкращим успіхом. Дальшу частину програму перепроваджувала добр. Ю. Лучак. Добродійка привітала делеґатів і гостей на З'їзді і висловила подяку і задоволення, що Давфин прийняв пропозицію Екзекутиви відбути цей З'їзд і подякувала за це. Місцевий хор і всі присутні відспівали гимн Союзу Українок Канади і далі слідували привіти делегатів переплітані мистецькими точками. Привіти склали: голова громади св. Юрія, пан Грицак, від авдиторії — пан Чайковський, сумківка Орися Горбай з Роблин продеклямувала привіт „Матері піонерці".

Привіти склали такі відділи Союзу: ім. Л. Українки, Вінніпеґ, — пані П. Ігнаш, ім. Доньки України з Роблин, пані М. Горбай, ім. Л. Українки з Ґільберт Плейнс, пані Е. Котик, ім. Доньки України з Росбурн, пані Д. Українець, ім. Л. Українки з Овкбирн, пані А. Грицак, ім. кн. Ольги з Етельберт, пані Ведмідь. Після привітів сумківки з Роблин, О. Горбай і Т. Хроник відспівали дует „Учітеся брати мої". В відсутности голови ТУС на Ман. п. Паламарчука привіт склав пан Ситник. Відтак квартет пань з Давфину, Ю. Гусак, Г. Тодорук, Е. Підлипна і Е. Гончарик, відспівали дві пісні, а саме: „Ой, вербо, вербо" і „Тихо над річкою".

Треба відмітити, що пані Д. Черевик, культ.-освітня референтка при Ман. Пров. Екзекутиві в цей день влаштувала на З'їзді виставку книжок, газет та журналів. Деякі речі дарувалися даром, а знову інші можна було купити, як хтось собі бажав.

Пані Білоус проголосила маленьку переву і зробила заклик скласти свій дар на організаційний фонд, на що присутні дуже радо відгукнулися.

Приходимо тепер до найважнішої точки нашого З'їзду, а це Семінар, що був призначений на цей З'їзд. Тема є багато охоплююча і на часі, бо всі ми журимося як повести в відділі цікавіше працю, щоб було корисно. Тема: „Культурно-освітня і інша праця в С.У.К.", модератор — пані Соня Бейзик, заст. голови Ман. Пров. Екзекутиви, сказала вступ і представила доповідачів в такому порядку, як вони говорили. Пан А. Павлик — Ідеологія СУС, добр. А. Міненко і пані Білоус — Культ. освітня праця в С.У.К. Пані Горбай і пані О. Бугера — Праця з молоддю. Музей — О. Лучак, але вона не могла прибути з певних причин. Україна в вишивці — пані Грицак, СУМК і їх праця — Б. Романик. Семінар пройшов з великим успіхом. Доповідачі були добре підготовлені. Сподіваємось, що присутнім було цікаво послухати і напевно багато скористали. Пані С. Бейзик подякувала всім доповідачам за участь в Семінарі, а присутнім за увагу. Відтак слово подяки і признання висловив о. Д. Лучак за цікавий З'їзд і за цікавий Семінар, а всім учасникам за те, що прибули з дальших і ближчих околиць, це показує що такі З'їзди повинні відбуватися частіше в будучому. Це підносить людей на дусі, і дає наснаги і охоти до праці!

Відтак пані Білоус подякувала всім за участь в З'їзді в імені пані Андрейчук, яка є окружною представницею на ту околицю і багато вклала праці, щоб з'їзд відбувся якнайкраще, але в цей день мала інший пекучий обов'язок, де мусіла бути.

В год. 4:30 присутні мали приємність побачити п'єсу — одноактівку „Непорозуміння", яку поставив старший відділ СУМК при Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі. Керівник — пані Е. Саламон. Декорації — пан Пітров. П'єса була гарно підготована і присутні були надзвичайно захоплені нею. Молодь дуже добре вив'язалася в своїх ролях. Це було так ніби завершенням теми Семінаря в цей день. Дякуємо сумківці за вашу працю на куьт-освітньому полі. Бажаємо вам успіхів в вашій дальшій праці.

Цим наш З'їзд закінчився. Ми поверталися додому з великим вдоволенням.

Тут прикладається листа жертвадвців на організаційний фонд.

Анастасія Міненко

ЛИСТА ПОЖЕРТВ НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД з З'їзду в Давфин, Ман. 8-го червня 1980 р.

$25.00 Пані М. Котик.
$15.00 Жіноче Т-во в Роблин, Ман., пані Л. Котак — Ґільберт Плейнс, Нелі Павлі.
$10.00 о. і добр. Д. Лучак, Д. Українець, панство Ситники, С. Креп'якевич, А. Швець, П. Фик, Розалія Грицай, Анна Підлипна.
$ 7.00 Анна і Мирослава Горбай.
$ 5.00 Юстина Симчич, Павліна Ігнаш, Анна Кокольська, Марія Кульбаба, Ольга Бойчук, М. Бугера, Анна Клапоущак, Соня Бейзик, Марія Білоус, Юстина Гусак, Дорис Тихолаз, Анастасія і Григорій Ґорей, Марія Бородій, Вас. Підлипний, Анна Мазур, Анна Стандрет, Відділ ім. Л. Українки в Овкбирн, Анастасія Грицак, Анна Чайковська, пані Шовдра, Юлія Гриньків, Анна Бігун, Христина Присяжнюк, Марія Швайківська, Павліна Бугера, Євгенія Гаврилюк, Марія Ґорчинська.
$ 4.00 Текля Шовдра, Ліна Козак.
$ 2.00 Е. Гончарик, Єва Шевчук, Е. Шемелюк.
$ 1.00 Анна Ґашина, Олена Сов'як, Розалія Журковська, Павліна Рубашевська, пані Просик, Е. Тодорук, Михайло Костючук, Ольга Войтюк, Марія Шпак.

Канадська програма Employment Tax Credit розширилась

Створіть працю і ви матимете 4,160 долярів зменшення податку для себе.

Це просто.

Чи ви би хотіли відтянути суму до 4,160 допярів або більше від свого доходового податку? Це дуже просто. Збільшіть свою робочу силу, створивши нову працю і тим самим ви зможете зменшити податок для себе.

За кожного новоприйнятого працівника, можна відтягнути 4,160 допярів, беручи до уваги, що роботу створено як прямий виспід програми Employment Tax Credit.

І зробити це дуже просто. Ви тільки виповніть одну сторінку форми. Повніші деталі можете отримати в місцевому Canada Employment Centre. Phone (204) 949-5363.

Employment and Immigration Canada
Lloyd Axworthy
Minister

Emploi et Immigration Canada
Lloyd Axworthy
Ministre

Canada

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПРИКЛАДНЕ ВЕСІЛЛЯ

З Божого промислу, Оля, донька Марії і Олексія Макаренків, з Садбурі, та Богдан, син Еми і Пилипа Демчуків, з Гамільтону, запізналися і вирішили одружитися. Батьки обох родин погодилися сповнити бажання своїх дітей. Так в суботу 19 квітня 1980 року, чудового весняного теплого соняшного дня здійснилася мрія двох закоханих молодят. Таїнство шлюбу відбулося в православній церкві Св. Володимира, Садбурі, Онтаріо. Обидві родини мають багато приятелів і знайомих, а тому прибуло багато гостей з цілого Онтаріо як з Лондону, Гамільтону, Бімсвілу, Сант Катерінсу, Тандер Бей та з інших провінцій.

В першій годині дня церква, переповнена парафіянами та гостями, зустріла молодих: Богдана і Олю з дружками, що супроводили молоду: Ліда Копач, Ліда Тищенко, Марія Злочевська, Олександра Злочевська, Анна Ковальчук, Наталя і Тамара Макаренко (племінниці молодої). Дружби: Василь Гаврилець, Михайло Демчук (брат молодого), Стефан Саврук, Віктор Іванець, Лаврентій Фесарук, Микола Равлюк (син отця М. Равлюка), Володимир Макаренко (племінник молодої). Весільні свахи: Віра Яремченко (хресна молодої), Марія Жаботинська. Весільні старости: Т. Чернешук (хресний молодого), І. Жаботинський та батьки молодих зайняли свої місця.

Таїнство шлюбу звершали соборно: о. прот. Д. Свириденко, настоятель церкви Св. Володимира, о. М. Равлюк, настоятель церкви в Гамільтоні, о. прот. М. Малюжинський з Тандер Бей, о. П. Боднар, Айтуна, Саск. (кум молодого), о. диякон Василь Макаренко, апостола читав Володимир Макаренко (брати молодої).

Надзвичайно гарно співав хор, підсилений хористами з Лондону, Сант Катерінсу та з Тандер Бею. Згідно з бажанням нашого диригента, Т. Мартина, хором керувала Віра Олійник з Лондону, бувша диригентка і мешканка в Садбурі.

Після виголошення многоліття, о. Д. Свириденко привітав новоодружених, Богдана і Олю, побажав їм щасливого, радісного і спокійного подружнього життя та поблагословив їх весільними іконами та подякував батькам, Марії і Олексієві Макаренкам за пожертву в церкву ново шлюбні вінці і два вишиті рушники для ікон на аналоях.

Богдан і Оля Демчуки в день вінчання

О шостій годині вечора у великій залі, Голідей Ін, прибуло на весільне прийняття до 400 осіб родичів і гостей. Господар вечора, о. диякон Василь Макаренко, щиро привітав присутніх на цьому родинному святі і попросив о. Д. Свириденка поблагослови страви.

Коли підкріпилися смачними стравами, господар, о. В. Макаренко, зачитав привітання від Блаженнішого Владики Митрополита Андрея, Первоієрарха УГПЦК, Владики Архиєпископа Бориса з Едмонтону та Владики Єпископа Миколая з Торонто. Всі вони знали Богдана Демчука під час студій теології в Колегії Св. Андрея і щиро бажали молодій парі щастя в подружньому житті, здоров'я і радости та сповнення його мрій стати на службу Христовій Церкві серед українського народу в скорому часі. Потім щиро вітав о. М. Равлюк як свого парафіянина і теолога і закликав якнайскорше стати на службу Богові до Святого Престолу. Після нього привітав новоодружених о. Д. Свириденко. Далі о. В. Макаренко прочитав ще кілька письмових поздоровлень і попросив молодого до слова. Молодий подякував усім, що своєю присутністю звеличали цей святочний день, прочитав першу частину поеми свого життя, а другу частину пообіцяв прочитати на 25-літньому ювілеї і подякував Олі, „що прийшла також на весілля". Отець Равлюк прочитав молитву на закінчення трапези.

У неділю, 20-го квітня 1980 р., відбулась урочиста соборна служба Божа з участю настоятеля прот. Д. Свириденка, о. М. Равлюка, о. П. Боднара та о. диякона В. Макаренка. Дуже гарно співав хор, що й на вінчанні. Після Богослужения о. Д. Свириденко сердечно подякував отцям П. Боднару за прочитання Євангелії, а о. М. Равлюку за змістовну проповідь на євангельську тему і о. диякону В. Макаренкові, диригентам хору, хористам та всім присутнім і запросив до церковної залі на трапезу - поправини, котру приготовили родини молодих.

Заля була заповнена. Отець Д. Свириденко прочитав молитву і поблагословив страви. В кінці трапези багато вітало молодих і дякували батькам за щире і багате прийнятя, бажали їм многих літ щасливого життя. Потім переведено збірку на пресу і церкву. Зібрали $300.00 з них виділено на журнал „Промінь" 50.00 дол.

Закінчили трапезу молитвою, що

прочитав о. М. Равлюк. Після молитви відбувся маленький концерт двох молодих бандуристів з Бімсвил і Сант Катерінс Андрія Бурака і Петра Мельничука та диригента Олексія Мельничука. Одночасно проходили веселі розмови і спогади та побажання довгий час. Пізно по полудні роз'їжджалися до своїх мешкань з побажанням многих літ щасливого життя молодим і їх батькам.

о. Д. С.

СКРОМНА ТРУДІВНИЦЯ

Є по наших громадах жінки, які вкладають у розквіт своїх громад колосальну працю. Таку працю, що іноді здається, що без таких одиниць тяжко було б утриматися тим громадам. Їхня кропітка праця і повсякчасна присутність у громаді мимоволі викликає до них пошану. Є в нашій ляшінській громаді чимало жінок, які ревно працюють для своєї громади, але мені здається, що я ще не бачив такого, щоб без однієї такої скромної трудівниці могло обійтися якесь громадське свято. Навву її прізвище, це — Наталія Луцишин, дружина, мати і бабуся, що має трьох внучок. Вона — мати двох дітей — дочки Надії та сина Мирослава, якого вона із чоловіком вивела, як кажуть, в люди і на лікаря вивчила.

Родом Наталія Луцишин з Галичини, із містечка Перемишлян. До Канади прибула 1930-го року і там, у Монтреалі, замешкала у своєї сестри. У той час Українська Православна громада Святої Софії щойно почала ставати на ноги. Наталія Луцишин зразу взялася за громадську працю при церкві, а від 1932 року вона вже членка жіночого товариства. Того ж самого року одружилася із Михайлом Луцишином і з ним дожила пенсійного віку.

До Ляшін переїхала 1947 року і від того часу віддає кожну свою вільну хвилину праці в громаді. Протягом п'яти років була головою відділу Союзу Українок Канади і членкою сестрицтва громади Святого Юрія в Ляшін. Її ви зустрінете скрізь: на зборах, у кухні, на обідах громадських, при украшуванні храму. Усе це в той час, коли має вільну від домашніх обов'язків часину. За це її поважають і шанують у нашій громаді.

Наталія Луцишин

Крім того, Наталія Луцишин не забуває про загальноканадські справи та потреби. Вона не менше ревно працює також у канадському Червоному Хресті, часто допомагає медичному персоналові по лікарнях, не забуває і про те, щоб найнятися збиранням грошей для дітей-калік, завжди радо й безкорисливо спішить допомогти, чим може, і членам нашої громади, коли вони у біді.

Працюючи серед наших іншомовних співгромадян, вона ніколи не забуває і про те, щоб дати їм хоч якусь інформацію про Україну, її народ, про свою віру православну. Наші іншомовні співгромадяни високо шанують її та оцінюють належно її працю. Місцева ляшінська газета часто поміщувала її фотознімки у товаристві таких же, як вона жінок - добровольців, у товаристві лікарів, парляментаріїв і мерів міста. Іноді ці знімки свідчать про таку ж різносторонність її праці серед неукраїнських канадців, як і про її працю в громаді. І кожна така фотознімка — це маленька краплинка інформації про Україну. А таких знімок у неї я бачив багато, не говорячи вже про громадські знімки. Одне слово, куди не кинеш оком — скрізь можеш побачити цю скромну трудівницю. Навіть тепер, бувши вже пенсіонеркою, вона не спочила на заслужених лаврах, а й далі працює так, як і працювала ще тоді, коли вперше ступила на канадську землю.

Отака наша пані Наталія Луцишин — трудівниця, патріотка і добродійка.

Л. Гусин

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
в Келовна, Б. К.

Надзвичайно радісним днем була для Діяни і Ізидора Ворончака субота 17 травня 1980 р., бо їхня перша дочка Дибора того дня виходила заміж за Романа Шевчика із Ванкуверу.

Таїнство шлюбу звершили о. Лакуста, о Мороз і о. Публик. Церква Св. Петра і Павла в Келовні була переповнена рідними і приятелями обох родин, співав хор під керівництвом Галі Новосад.

Весільна гостина відбулася в найкращому приміщені приготовлена на таку скількість гостей „Рекрейшин Комплекс".

Найперше батьки привітали молодих українським звичаєм, а після молода пара і родина у супроводі музики, де так відзначились наші цимбали, вітали гостей.

У гарній, товариській атмосфері гості складали гратуляції і побажання молодій парі. У весільному настрою забирали місця біля прекрашених столів.

Гарне число гостей (400) піднесли тост за здоров'я молодят та відспівали многоліття. За головним столом, де пишалися молодята, стояв наш чудовий коровай, багато гостей приступали до головного стола і оглядали коровай. Мабуть не одним прийшлось перший раз побачити український весільний коровай.

Програма була гарна. Вперше представлено гостей, що приїхали з далеких сторін. Не дивно, бо гарна родина Ворончаків придбала багато приятелів.

Були промови і все разом підносило весільний настрій. На кінець склав подяку батько молодої, сам молодий Роман гарно українською мовою подякував батькам і всім присутнім, що так чисельно зійшлися в цей важливий для них день.

По вечері була забава з танцями, а після було дарування, перекуска і далі забава до пізної ночі. Це гарне весілля в далекій Келовні не одним із присутніх залишиться у пам'яті.

Слава і честь батькам, що затримали звичай українського весілля, а молодятам Диборі і Романові бажаємо ще многих літ!

Гість

ПРОСИМО ПОПРАВИТИ

До річного звіту відділу ім. Л. Українки в Гамільтоні, який був поміщений в числі 6 з червня на стор. 25 - 26 зайшли певні технічні друкарські помилки, просимо додати.

1. Відбулася членська передріздвяна вечеря.

2. Пані Варвара Логин вже довгі роки є директором української школи а пані Галина Українець і пані Орися Сушко вчителюють.

3. В телефонічнім комітеті правильно має бути Іва Струсь (замість Іван Струсь).

4. Почесні сестриці правильно має бути: М. Волковська, А. Рущин, О. Антонюк, А. Чернешук, М. Шіговей, Д. Загарій.

5. Комітет відвідування хворих: М. Шіговей, Е. Гребенюк, М. Пелепяк, В. Спісак, І. Струсь, Р. Окраїнець.

Редакція перепрошує за помилки.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВА
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Дня 15 травня 1980 р. о год. 2:00 по полудні, членки відділу ім. Лесі Українки в Ту Гилс влаштували весняний чай, виставу і продаж домашнього печива.

В залі при церкві членки накрили столи вишиваними обрусами й удекорували квітами на це чайне прийняття. По одній стороні залі був великий стіл, на якім були виставлені гарні малюнки, вишивки та кераміка. По другій стороні був інший стіл заставлений різними домашніми печивами, що їх членки приготовили для продажу, та яких дуже скоро розкупили.

Багато гостей прибуло з дооколичних місцевостей: Веґревил, Ендру, Мирнам та околиці Ту Гилс. Пані Марія Чернівчан, голова відділу привітала гостей та попросила до молитви о. Зубрицького.

Членки по черзі наливали чай та обслуговували гостей. Імпреза була успішна. Відбулась також розігравка в користь відділу. Товариська гутірка тривала до п'ятої години.

Відділ висловлює подяку всім тим, що причинились до успішної вистави і чаю.

Марія Ґрегул

Пані Кірстюк. Світлина, яка мала бути поміщена в ч. з липня на ст. 26 в доп. „Ще одна виставка".

ВЕСІЛЛЯ ГАЛИНИ КРОТЕНКО
СТ. КЕТЕРІНС, ОНТ.

Дня 31 травня 1980 р. відбулось вінчання Галини Кротенко з Яном Філіпом Роджерсом в Православній Церкві Св. Юрія. Молода є внучкою добре відомих і активних в громадському і церковному житті дідуся і бабусі п-ва Л. Бобро. Мама молодої і бабуня також працьовиті і довголітні члени відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки при церкві.

Чин вінчання довершив настоятель церкви прот. о. М. Критюк. Співав церковний хор під диригентурою О. Мельничука.

Вечером, у парафіяльній залі відбулось весільне прийняття за українським звичаєм. Весільним старостою був брат молодої Шурко, який уміло й гарно провів весільну програму. Смачна багата вечеря, напитки додавали гумору і веселости.

В неділю 1 червня відбулись поправини на яких гості пригадали нашу пресу, було проведено збірку в честь молодятам, з чого $20.00 призначено на журнал „Промінь", $17.00 на „Молоду Україну".

При цій нагоді бажаємо молодій парі — Галині і Янові Філіпові здоров'я, щастя і радощів у майбутнім. На многії літа.

Н. А.

ДЕНЬ МАТЕРІ
СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

Дня 11 травня 1980 року відбувся в Українськім Народнім Домі в Смокі Лейк концерт з нагоди Дня Матері. Господарем цієї програми був п. Н. Семко.

Пані Л. Лесько, голова відділу ім. О. Кобилянської привітали гостей, які прибули на імпрезу. Реферат про День Матері по-англійськи прочитала пані О. Передій, а пані Е. Полічук прочитала реферат по-українськи. Концертові точки складались з пісень, деклямацій. Під управою добр. Г. Філь виступив гурток маленьких танцюристок, а старші під управою п. Д. Марка з Едмонтону.

Референтка культ.-освіти пані Л. Врайт приготовила цю програму. На закінчення вона сказала кінцеве слово, яким склала подяку учасникам програми.

При дверях була вільна колекта, пані П. Герн виграла вазонок живих квітів. На закінчення членки подали гостям чай.

М. Паламарек

БЛ. П. ЄВГЕНІЯ УГРИНЮК

В середу 19 березня 1980 року в шпиталі у Сент Боніфас упокоїлась на 86 році життя Євгенія Угринюк.

Народилась Євгенія 10 лютого 1894 року в с. Дуплиска, повіт Заліщики в Західній Україні. Заліщики були повітовим містом, яке мало вже своїх українських суддів, адвокатів, був учительський семінар, так що сусіднє село в той час мало нагоду діставати організаційну свідомість з міста Заліщик. Тодішній „Громадський Голос" зі Львова прихильно висловився про Заліщики. Свідомими і поступовими селами були Добровляни, Дуплиска та інші, так, що Євгенія виростала в свідомім поступовім культурнім оточенні. По скінченні публічної і господарської школи треба було шукати праці.

В той час відкрилась до Канади еміґрація і в товаристві Онуфрія та Варвари Угринюків, Стефанії, Марусі, Юстинки, Олі, Гриця Угринюків, Купченка, Євгенія прихала до Вінніпеґу. Прибувши в чуже місто, не знаючи мови, ані не маючи знайомих було важко. По якімсь часі стала до праці за 10 долярів на тиждень. На зиму приїхала на фарми,

щоб танше прожити. У Брод Волей познайомилась з молодим Дмитром Угринюком і 1912 року одружились. Не легка то буула праця ломати канадійську цілину. Чоловік шукав за роботою по містах та у багатих фармерів, а дружина доглядала худобу та дітей. Невдовзі побудовано публичну школу, в якій навчали англійської мови а по українськи призначили вчити одну годину на тиждень, то Євгенія навчала дітей з букваря, які тепер добре володіють українською мовою. Часи на фармах у Брод Валей не були сприятливі, тому чоловік Євгенії Дмитро записався на молочарський курс у Манітобському університеті, а по скінчені почав працювати в Кресент Крімері у Вайті, Ман. як управитель. Околиця 100% українська. Обидвоє включилися в громадське життя. Чоловік організував хор, вчив музики. Євгенія належала до жіночого товариства у Вайті, була через три роки його головою. Зате відділ Союзу Українок у Вайті вшанував Євгенію 1979 року за 50 років постійного членства грамотою.

Євгенія любила свою зорганізовану Українську Греко-Православну Церкву, якій помагала під кожним оглядом. Двері дому Дмитра і Євгенії Угринюків завжди були відкриті для родин священиків, студентів, приятелів.

Діти підростали і родина Угринюків переїхала до Вінніпеґу та стали членами Українського Православного Собору Св. Покрови.

1943 року Д. Угринюк перекупив молочарню в Ґилберт Плейнс і родина переїхала туди. В Ґилберт Плейнс був Народний Дім, але не було церкви. Тут Євгенія зорганізувала жіноче товариство ім. Лесі Українки, яке досі працює при церкві.

Була вона також членкою провінційної екзекутиви Союзу Українок Канади, членкою Взаїмної Помочі, Запомогового Братства Св. Андрея в Соборі Св. Покрови.

Покійна Євгенія була широко очитана, найбільше любила читати „Сини Землі" І. Киріяка, історичні повісті, також часописи, журнали, придбала собі гарну бібліотеку кращих українських книжок.

Похорон пок. Євгенії Угринюк відбувся в Катедрі Пресв. Тройці. Чин похорону відправляв протопресв. Ф. Керніцький, членки Союзу Українок з прапорами віддали прислугу покійній. Післяпохоронне прийняття відбулось дома, так як покійна бажала.

Покійна Євгенія залишила в тяжкім смутку мужа Дмитра, дітей — Олю, Миросю, Василя, Галюсю, брата Степана в Україні і сестрінок, вісім внуків, яких любила та раділа їх успіхами в науці.

Спи спокійним сном дорога дружино, мамо і бабуню!

Приятель

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. МАРІЇ ПОПІЛЬ

Від самих початків організування громади св. Софії в Монтреалі, Марія Попіль, разом із своїм мужом Миколою, брали активну участь і допомагали скрізь, де потрібно було у розбудові церковної громади. Вони були між першими, що привітали

і занялись приміщенням молодого священика Володимира і Леонію Слюзарів (вже покійні), у 1926-му році, — і включилися у розбудові сильної фортеці Українського Православного життя на Сході Канади.

Покійна Марія Попіль, з родини Левко, народилась 20-го грудня, 1898 року в селі Новосілка, повіт Підгайці. Приїхала вона до Канади 1914 року, і в Монтреалі одружилась з Миколою, який приїхав з того самого села ще 1910 року.

Бл. п. Марія була одна із основоположниць Жіночого Товариства „Доньки України", відділ Союзу Українок Канади, при громаді св. Софії, та була щирою і жертвенною членкою того товариства.

Поблагословив Господь родину Попілів двома синами, Петром і Богданом, і донечкою Анною; і своїх дітей родичі старались виховати на примірних членів Церкви і громади. Марія Попіль з своїм мужом працювати у власному підприємстві та все знаходили час і ніколи невідмовлялись в допомозі Жіночому Товариству, і в громаді, а особливо в Церкві, яку вони дуже любили. Марія була веселої бадьорої вдачі і все інших заохочувала до праці.

У 1962 році, Марія залишилась вдовою, і хоч вона була горем прибита, вона далі старалась хоч частину свого часу вкласти в загальну скарбницю громадсько - церковного життя. Підупавши на здоров'ю, відтак невилічима недуга прикували Марію до шпиталю, де вона перебула сім років до кінця свого життя. Упокоїлася 18-го травня 1979 р.

З великим болем серця, прощали Марію на її похороні і на поминальній тризні, — членки Жіночого Товариства, члени церковної громади, друзі, приятелі, родина, діти і внуки. Своїм відходом з цього світу залишила Марія Попіль у великому смутку донь Анну і зятя Станіслава Туранських, двох синів Петра і Богдана з родинами, і десять внуків.

Панахиди і чин похорону відправив настоятель Собору св. Софії о. І. Куташ, — дякував п. Олекса Кіпибіда. Підчас тризни присутні зложили на нев'янучий вінок в пам'ять Марії: на Собор 314.00 дол. З того приділено 40.00 дол. на „Промінь". На цвинтарі прощальне слово сказав п. А. Гукало, а на тризні передали співчуття від Жіночого Товариства пані О. Реґуш; від Братства Християнського Милосердя, пані А. Колісник-Добромиль; від громади пані С. Кульба і отець Куташ. Господарем був п. О. Кіпибіда. Дочка покійної Анна Туранська, в імені свієї родини, склала щиру подяку за сердечне відношення і співчуття та за молитви, квіти і пожертви на нев'янучий вінок. Нехай Господь прийме душу покійної в Свої Небесні Оселі, а серед нас нехай буде про неї Вічная Пам'ять!

Член Собору Цв. Софії

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

На свіжу могилу нашої дорогої мами, бл. п. Настасії Скоробогач, яка несподівано упокоїлась 6 червня 1980 року у Вінніпеґу, кладемо китицю квітів — $50.00, дар на журнал „Промінь", якого мама читала від самих його початків. Вічна їй пам'ять.

Дочка Оля, зять Олександер і внуки, Вінніпеґ

— — — — —

Кладу китичку квітів на свіжу могилу моєї приятельки Настасії Скоробогач, яка упокоїлась 6 червня 1980 року і складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Ніна Ненадкевич, Емерсон, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять Василя Ґаука з Едмонтону, замість китиці квітів на його свіжу могилу засилаємо $20.00 на журнал „Проміьн".

З. і В. Семенюки, Торонто

— — — — —

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпеґу, складає $30.00 на пресовий фонд журнала „Промінь", як нев'янучі китиці квітів на свіжі могили трьох щирих заслужених членок —

Насті Скоробогач, як упокоїлас: 6 червня 1980 р.
Анни Москалик, яка впокоїлася 9 червня 1980 р.
Тереси Малиник, яка впокоїлася 10 липня 1980 р.
Вічна їм пам'ять!

— — — — —

Кладемо троянду на свіжу могилу пок. Тамари, улюбленої донечки Петра і Таїси Шкурків з Торонто, наших добрих приятелів. Нехай милостивий Господь розрадить Вас і допоможе Вам перенести цей тяжкий і болючий удар, а пок. Тамару хай оселить в Своїй світлиці. Даруємо $10.00 на пресовий фонд журнала.

Співчуваючі,
о. Петро і добр. К. Бублики

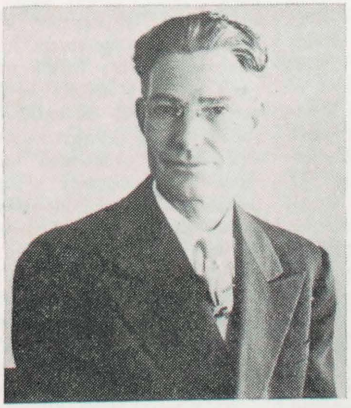

У світлу пам'ять мого дорогого мужа Павла Новака, який упокоївся в місті Сен Кетерінс, Онт. 18 вересня 1977 року на його свіжу могилу складаю нев'янучий вінок $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Новак,
син, невістка, внуки і правнуки

У світлу пам'ять у перші роковини упокоєння нашої дорогої незабутньої мами, бл. п. Параскевії Циганевич, яка упокоїлась 31 липня 1979 року у Вінніпеґу замість китиці квітів складаємо $25.00 на журнал „Промінь"

Вічна пам'ять дорогій мамі!

Дочка Марія, зять Стефан Саранчуки і родина, Вінніпеґ.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої свахи, бл. п. Теодосії Липки, яка упокоїлась 20 травня 1980 р. в Гамільтоні, складаємо замість квітів $20.00 на журнал „Промінь". Родині Липків висловлюємо щирі співчуття.

Петро і Тетяна Лазаровичі, Едмонтон

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає нев'янучий вінок у світлу пам'ять Марії Ґерик і засилає $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ:
Софія Гриник, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці нев'янучих квітів у світлу пам'ять Марії Ґерик, складаємо по $5.00 ($10.00) на журнал „Промінь".

Софія Гриник
Марія Тодорук — Едмонтон

— — — — —

Зберігаючи світлу пам'ять нашого дорогого батька і дідуня Василя Сарчука, який відійшов від нас у вересні 1968 року замість китиці квітів складаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Дочка Галина, зять Нестор, внуки Андрій і Петро Богоноси, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого незабутнього сина Миколу Лабюка з Канори, Саск., який упокоївся 24 лютого ц. р. кладу китицю літніх квітів та засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВОЛЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в неділю 30 вересня 1979 в українській православній авдиторії. Перед зборами після Служби Божої о. П. Блажук відслужив Панахиду за покійних членок.

Річні збори відкрила голова Анна Собол о год. 1:00 по полудні в присутности 23 членок. Молитву провів о. Блажук і хвилиною мовчанки вшановано пок. членок. Предсідницею зборів була Марта Лебедович, писаркою Раїса Демчук. Слідувало читання протоколу з річних зборів і звіту урядниць комітетів.

Впродовж року відбулось 10 місячних зборів і одно засідання. Про річну діяльність відділу звітувала секретарка Василина Бонар, касирка Анна Максимюк — фінанс. звіт: з переходом з 1979 року $9,151.94, розходи — $8,918.98, в касі $3,925.79. Ілена Ткачик в імені сестриць подякувала за співпрацю. Про народне мистецтво звітувала Марія Сташен. Мали показ писання писанок у трьох місцевостях і давали лекції вишивання, тканння і писання писанок в авдиторії почерез шість тижнів.

Про культ.-освітню працю звітували добр. Блажук, а про українську школу о. П. Блажук. Школа провадилась успішно, до якої вчащало 22 дітей. Шкільні діти виступали на концертах таких як Св. Миколая, свято Шевченка. На День Матері діти приготовили обід для мамів і гостей. Жіноче товариство оплачує фінансові потреби української школи. В недільній школі навчає Ґлорія Кларк.

Жіноче товариство займається приготуванням обідів, або бенкетів на різні оказії. При церкві є авдиторія, де відбувається всяка громадська праця. Бенкети відбуваються під проводом пані Н. Дзаман. Цього року членки чергувались при приготуванні і видаванні обідів. Відбулось 6 обідів, 4 похоронних обіди, і бенкет і 1 сніданок.

Соціяльний комітет — реф. Марія Антонішка: відбулось 7 чайних прийнять, 2 прощальних вечорів, чай і перекуска на принимання нових громадян Канади, приготовляли українську поживу на 100-річчя Сурей (ювілей міста). Відділ належить до місцевої Жіночої Ради, репрез. Марія Антонішка, яка бере участь в зборах і звітує у відділі. Звіт добродійного комітету дала Марта Лебедович. Членки відвідували хворих у шпиталі і дома.

Жіноче товариство помагає молоді СУМК, помогло вислати одну студентку до оселі. Дві наші членки репрезентують відділ в місцевім КУК — Марта Лебедович і Марія Антонішка.

Маємо малий музей при авдиторії, купили українську енциклопедію до бібліотеки. Відділ склав пожертви на організаційний, видавничий фонд, на Музей до Саскатуну, Координац. Центру, поміч убогим на різдвяні пачки, дитячий шпиталь, оплачуємо диригентку хору, дали базарову нагороду. Дохід з продажі печива і ручних робіт дали до церковної каси. Жіноче т-во зберігає свої традиції, маємо спільну Святу Вечерю, Великодне свячене. Дали до 10 домів Йорданську Вечерю.

Наш відділ брав участь у Крайовім З'їзді Союзу Українок в Гамільтоні, через делеґатку Марту Лебедович, яка здала опісля дуже цікавий звіт З'їзду.

Склад заряду на 1980 рік: Уступивша голова — Марта Лебедович, голова — Анна Собол, заст. голови — Марія Сташен і Анеля Кравчук, рекорд. секретарка — Василина Бонар, кореспонденція секретарка — Марта Лебедович, фін. секретарка — Настя Дзаман. Контр. комісія — Марія Антонішка, Василина Бонар, Раїса Демчук.

Сестрицтво: голова — А. Кравчук, П. Коновальчук, І. Василович, А. Стефан, А. Сігікало, А. Добровольська, Н. Дзман, К. Макар, О. Ганкевич, Народне мистецтво — М. Боднарчук, М. Антонішка, К. Макар, І. Макар, М. Сташен, М. Лебедович, П. Коновальчук. Культ.-освіти: А. Нуконик. Шкільний комітет — Н. Голонко, А. Лисак, Ґ. Кларк, Й. Ткачук.

Господарський комітет включно з куховарством: Н. Дзман, А. Добровольська, А. Теслюк, О. Генкевич, пані: Сігікало, Крохмальна, Гурин, А. Кравчук, А. Сігікало, І. Василович. Соціяльний комітет: М. Сташен, К. Макар, А. Стефан, М. Лебедович. Телефонів: А. Стефан, Е. Когут, Д. Гомпел. Добродійний: А. Собол, членки чергуються, Н. Дзман. СУМК: М. Сташен, Р. Ткачук, „Промінь" — М. Лебедович. Жіноча Рада — В. Бонар, М. Антонішка, А. Собол, М. Боднарчук; Музей — І. Ткачук, А. Кравчук, І. Василович. Купна — М. Лебедович, М. Боднарчук, А. Собол, Р. Демчук. Комітет хору: І. Ткачук, добр. П. Блажук; делеґ. до КУК — М. Лебедович, М. Антонішка.

В. Бонар, секретарка

КАДВОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 7-го листопада 1979 року, у церковній залі в присутности 13 членок. Збори відкрила голова Анна Тріщук, яка була також предсідницею зборів. Збори відкрито молитвою. Секретарка Катруся Шолтер здала звіт з останніх річних зборів і минулих місячних зборів. Касирка Зеновія Юзик дала звіт фінансовий. Слідували звіти заряду.

Голова у своїм слові склала сердечну подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року. За рік відбулося 9 місячних зборів, на зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі і провінційної екзекутиви.

Діяльність за рік: Товариство помагало приготовити страву на Маланку; мали спільну вечерю у церковній залі на Щедрий Вечір. Влаштували два похорони і один поминальний обід. Також мали пирогову вечерю, прихід на церкву; і празник. Маємо маленькі розігравки на зборах, речі дарують членки. Також мали Великодний продаж печива. Відділ складає поважну суму грошей на всяку добродійну працю. Посилаємо дарунок і також карточки поздоровлення хворим членкам. На Різдвяні свята даруємо дітям торбинки. Виконуємо свої зобов'язання до централі Союзу. Посилали дві делеґатки на Провінційний З'їзд до Йорктону. Товариство влаштовує бінґо у старечім домі. Ми жертвуємо і помагаємо з обідами на „Зеленім Гаю". Жертвуємо на Музей і на „Промінь" і даємо на інші фонди. Даруємо на Червоний Хрест і на фонд поборювання рака.

На церкву такі жертви були: покрили столи у церковній залі; по-

малювали церкву в середині, постарали килим до церкви, і купили стихарі для хлопців. Разом все було — $3,271.00.

Загальний прихід був $4,395.32, розхід був — $3,744.54 — у касі осталось $650.78. Прихід за рік був $1,200.75.

Заряд на рік 1980: голова — Наталя Котелко, 1-ша заступниця — Леся Дяків, 2-га заступниця — Марія Вачіковська, рекордова секретарка — Катруся Шолтер, заступниця секр. — Савеля Ґриба, касирка — Зеновія Юзик. Контрольна комісія: Ольга Заставна, Софія Котелко і Савеля Ґриба; добродійний комітет: Абота Тріщук, Анна Митрополит. Ольга Заставна, Шерел Котелко.

Членки з Кадворт бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

Анна Тріщук, реф. преси

ОШАВА, ОНТ.
ВІДДІЛ „БАРВІНОК"

Подаємо короткий начерк своєї праці і складу заряду на біжучий рік. Звіт в деталях був поміщений в „Промені" в травні 1979, а в м. березні 1980 знимки і опис з нагоди відктриття нашого приміщення у церковній залі, коли ми мали приємність вітати голову Провінційної Екзекутиви на Східню Канаду, пані Юлію Головату. Раніше своє 20-ліття ми святкували разом з 50-літтям С.У.К. в присутности гості-доповідачки Ганки Романчич-Ковальчук.

Уступивша голова — Марія Григоренко, почесна голова — Оля Куць, голова — Діяна Омелянчук, заступниця голови — Наталя Давдс, секретарка — Анна Дутчак, касирка — Ніна Котелко, фін. секретарка — Леся Міносора, пресова секретарка — Маріяна Шолдра. Телефонічний комітет — Ірина Садова, Арлін Сосна і Дженет Скобліковська. Недільної школи — Йоанна Стирджис, Ніна Котелко і Леся Міносора. Українських танків — Ширлі Холонюк, Йозефа Гриців і Ірина Дрозвик. Відвідування хворих — Ірина Садова і Марія Григоренко. Занимається буфетом кантини — Валентина Холонюк. Старший СУМК — Маріяна Шолдра. Молодший СУМК — Михайліна Ґонта і Ширлі Холонюк. Референтка освіти — Оля Куць. Членства — Марія Григоренко і Наталя Давдс. Репрезентантка до жіночого КУК — Ґілейн Трофимович, до льокальної Жіночої Ради — Наталя Давдс, Анна Дутчак і Марія Григоренко; до „Фолк Артс Кавнсил" міста Ошави — Людмила Смайт і Мерилин Лені.

Наша праця зосереджується при Українській Прав. Церкві Св. Івана, де фінансово помагаємо як і в праці сестриць, поміч підчас громадських обідів та інше. Кожного Великодня відділ займається обідом — Спільне Свячене і сніданком для дітей громади по Сповіді і Св. Причастю. Розносимо кошики з свяченим немічним, опікуємося молоддю від діточок Недільної школи до віку сумківців. Українська школа провадиться у державній школі через посередництво КУК, і наших двох членок учителюють. Занимаємо позиції в слідуючих зарядах:

Жіночий КУК — заступниця голови, Ґілейн Трофимович, „Фолк Артс Кавнсил — голова, Маріяна Шолдра, льокальна Жіноча Рада — касирка, Наталя Давдс. Піддержуємо оранізгацію Українських Сеніорів та школу світлички.

Щорічно місто через „Фолк Артс Кавнсил" відбуває фестивал „Фієста" з поверх 40 павільйонів різних народностей і організацій. Маємо знамениту нагоду познайомити інших про українців. Маємо виставу експонатів випозичених з Музею Східньої Філії, чим учасники дуже захоплюються, як також виступами українських танків і співу в хореографії на певну тему. Належиться великий кредит інструкторові танків — п. Миколові Воробцеві, що приїздить з Торонта щотижня вчити танців. Пан Юрій Омелянчук учить дітей співу. Наш найбільший прихід річно є з Фієсти, що ми розподіляємо на народні цілі як Музей, Інститут, „Промінь". Постарали дві вишиті хоругви до церкви, речі для кухні, а цього року прихід припоручений головно на прегарні заслони до церковної залі („стейдж киртенс") разом з церковним зарядом. Ця заля неукраїнцям знана як „Одеса", з часу як почалися річні фестивалі і ми здобули нагороди та добре ім'я.

Щоб побільшити членство і познайомити громаду про цілі і працю нашої організації, ми вложили лист по-українськи і англійськи і вислали всім членам громади. Результат був бо ми здобули кілька членок, тепер маємо 37, віримо що це спричинило краще порозуміння між іншими організаціями і надіємося на дальший ріст.

Подала **Наталя Давдс**

ДОНВЕЛ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 28 грудня 1979 р. в домі пані Анни Маковської в присутности 7 членок. Збори відкрила голова пані Гелена Симбаліста молитвою і хвилиною мовчанки пошановано членок відійшовших у вічність. Слідували звіти заряду і контрольної комісії, яка провірила фінансовий стан.

Голова пані Симбаліста склала сердечну подяку членкам за щиру кооперацію і співпрацю, хоч наше число є дуже зменшене, однак усі членки сповняють свої зобов'язання щиро та в єдности. Членки наші дуже вдячні нашій голові за її умілий провід з щирим відчуттям повинности.

Діяльність відділу впродовж року: Відбулось 9 місячних зборів і двоє засідань заряду. На зборах читали ми обіжники і всю кореспонденцію від централі, а також цікаві статті з „Променя". Над прочитаним дискутуємо. Членки приготовили спільну вечерю на 20-літню зустріч учителів та студентів, видавали перекуски на забави і бінґа.

Товариство жертвує на такі цілі: Народний Дім, Церкву, Інститут Петра Могили, Музей Союзу Українок, „Промінь" та на добродійні канадські організації, як Червоний Хрест, на калік, до шпиталю. Цього року у касі залишилось $1,986.82.

Заряд відділу на 1980-тий рік: почесна голова — Олександра Розновська, голова — Гелена Симбаліста, уступивша голова — Лелія Петрів, заст. голови — Антонія Копельчук, рекорд. секретарка — Петруня Процишин, касирка — Анна Маковська. Контрольна комісія — Стефанія Шуковська, А. Копельчук, освітньо-програмовий комітет — Анна Маковська, Софія Малинович, Гелина Симбаліста. Кухонний комітет — А. Копельчук, С. Малинович, А. Маковська, Л. Петрів. Комітет відвідування хворих — С. Шуковська і Ціліна Павлик.

Членки відділу бажають журналові „Промінь" і його редакторці найкращих успіхів, а з нагоди 20-річчя журнала засилаємо наш скромний дар — $20.00.

Петруня Процишин, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

СІЧЕНИКИ (ЗРАЗИ)
(MEATBALLS) KOTLETA

3 ф. меленого м'яса — сирлойн стейк
4 булки — намочених в молоці
3 середні цибулі — дрібно посіченої
4 кусники салери — дрібно посіченої
3 зубці часнику — втертого
4 вбитих яєць
1 ложечка приправної соли — Seasoning Salt
сіль і перець до смаку
1 бляшанка помідорового соусу — Hunt's Tomato Sauce

Підсмажити на маслі легенько цибулю із салєрою до рум'яного кольору; прохолодити. Додати до м'яса разом з витисненою булкою, вимішати. Додати решту складників та все добре рукою вимішати. Виробити січеники; вложити до посудини та запекти в печі на 400° около ¾ години, перевертати час від часу. Заляти помідоровим соусом та дальше пекти ¾ години при зниженій температурі на 350°.

ДЕСЕРТ З ЯБЛУК І АНАНАСУ
(APPLE AND BANANA DESSERT)

½ ф. яблук
1 мала бляшанка ананасу
1½ ложки цитринового соку
½ грейпфрута
3 ложки жовтого цукру

Сполоскати і покраяти яблука в пасочки. Додати ананасу і соку з цитрини. Перекроїти грейпфрут на половину і вийняти м'якіш. Вимішати з масою і пересипати цукром. Ладити на кілька годин перед поданням. Вставити до холодільника.

— — —

CABAGE ROLLS (HOLUBTSI)

2 small cabbages
2 cups rice
4 medium onions, chopped
1 lb. minced pork or beef
salt and pepper to taste
2 cups tomato juice

Remove core from cabbage, scald in large pot and leave immersed in hot water until leaves come apart easily — being careful not to overcook leaves, they must be just pliable. Cut larger leaves into 3 or 4 pices. Take off thick vein in center of cabbage leaf. Partially cook rice and if any water remains, drain well, add fried onions which were fried in butter, add the minced pork, salt and pepper to taste. Mix well. Let cool slightly so that it will be easier to handle. Fill cabbage leaves with the rice mixture, roll securely and place in roaster. Heat the tomato juice and pour over cabbage rolls, cover and bake in 350° oven for 1-½ hours, or until cabbage is tender — not more than 2 hours.

NOTE — Cover the roaster with leaves on bottom before placing rolls, then put leaves on top of rolls, before covering pot.

— — —

CABAGE ROLLS WITH BUCKWHEAT

2 cups buckwheat, dried in oven
3 cups water
2 medium onions, fried in oil
salt and pepper to taste

Boil buckwheat in water about 10 mins. Set aside when there is no more water, add fried onions, salt and pepper. Mix. Proceed as for cabbage with rice.

— — —

PICKLED CRABAPPLES

2 quarts crabapples
3 cups distilled white vinegar
3 cups water
6 cups sugar
1 tablespoon whole allspice
1 stick cinnamon
1 tab'espoon whole cloves
1 tablespoon blade mace

Wash crabapples. Do not peel. Mix together vinegar, water, sugar and spices. Boil until syrup coats a spoon. Add apples. Reheat slowly to avoid bursting the skins and simmer until apples are tender. Pack apples into hot jars. Cover with boiling syrup and seal. Process 15 minutes. Makes 6 pints.

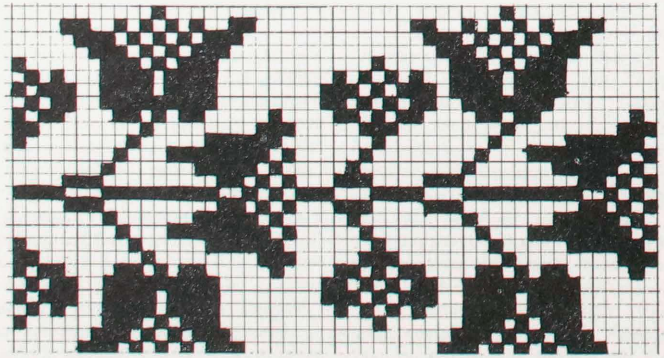

Хрестикова вишивка в однім кольорі — червонім. Взірець села Уйдешта, пов Сучава, Буковина.

Філія Музею Союзу в Торонті

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділи Союзу з нагоди 20-річчя журнала:

Йорктон, Саск. — Відділ ім. Олени Пчілки ..... $ 50.00
Вінніпеґ — Відділ ім. Лесі Українки з нагоди свята членства 22.80
Донвел — Відділ ім. О. Кобилянської 20.00

Індивідуальні пожертви:

Клавдія Малінська, Канора, Саск. склала на прес. фонд з нагоди своїх уродин $100.00
П-во Федір і Марія Музики з Вегревил, Альберта з нагоди свого ювілею подружжя 25.00
М. Іванусь — збірка з приводу похорону бл. п. Івана Івануся, Ґронлід, Саск. 36.50
Марія Макаренко — Содбури, Онт. 30.00
Т. Дем'яненко — Ст. Кетерінс — збірка на весіллі Галини Кротенко і Филипа Роджерса 20.00
Зоня Креп'якевич — Вінніпеґ 25.00
Наталя Авраменко — Ст. Кетерінс 10.00
Іван Тверден — Оттава 10.00
Галина Онуфрійчук — Вінніпеґ 10.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. 10.00
Катерина Василишин — Монтреал 10.00
Я. Сорочинська — Келовна, Б. К. 10.00
К. Сайн — Вінніпеґ 10.00
Ярослава Кінал — Йонкерс, Н. Й. 10.00
Василка Мадриґа — Ніпавин, Саск. 5.00
Дарія Янда — Едмонтон 5.00
О. Скакун — Едмонтон 5.00
Наталка Давдс — Ошава, Онт. 5.00
Розалія Бойко — Торонто 5.00
Марія Костецька — Брендон, Ман. 5.00
Б. Тріщук — Оттава 5.00
Е. Товстюк — Лашін, Кве. 5.00
Марія Кутий Торонто 5.00
Анна Зенчишин — Свон Ривер, Ман. 5.00
Стела Білецька — Рорктон, Ман. 5.00
Ольга Сеньчук — Виндзор 5.00
Катя Дутко, Канора, Саск. 5.00
Єлисавета Кокорудз — Шіго, Саск. 5.00

По $2.00 склали: Анна Резансоф — Кемсак, Павліна Ґорчинська — Торонто, Йосиф Стрілецький — Монтреал, Анна Бойко — Мисисаґа.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Засилаю свою передплату. Я була дуже рада, що Стефанія Кульба подала була Різдвяні приписи один місяць скорше. Думаю, що це була добра думка так робити перед Великоднем, бо для таких як я, що дальше живуть від Вінніпеґу, журнал приходить аж по святах.

Е. Басараба, Волвилі, Н. С.

— — —

Засилаю мою передплату на два роки $20.00. З нагоди 20-ліття журнала „Промінь" поздоровляю цілу адміністрацію. Бажаю добрих успіхів нашому дорогому журналові „Промінь".

Довголітня читачка **Юлія Марийка,**
Ледук, Альберта

ПОБАЖАННЯ І ПОДЯКА

У двадцяту річницю існування журналу „Промінь", для якого я працювала як референтка відділу 19 років, складаю сердечні привітання і пожертву на видавничий фонд в сумі 20.00 дол.

Сердечні побажання здоров'я і витривалости в праці ще на довгі роки, пересилаю редакторці пані Наталі Когуській за її надзвичайний вклад праці в 20-літнє видання „Променя". Рівнож складаю подяку за побажання видужання які були подані для мене в журналі в часі моєї восьмимісячної недуги.

Я вдячна усім моїм приятелям що відвідували мене у шпиталі, допомагали як могли, часто приносили безліч дарунків, усіх їх нехай Всевишній нагородить своєю ласкою.

Щиру подяку складаю родині, священикам, членкам вдіділів Союзу Українок Канади в Монтреалі і Лашін, та членкам Ліги Католицьких жінок усіх відділів Монтреалю і іншим організаціям, та особам.

Стан мого здоров'я далі вимагає помочі, яку я знайшла в родині племінника Андрія, отож подаю зміну адреси:

Михаліна Нема
Mrs. M. Niemy
175 Deflorimont
St. Hilaire, Quebec
1 - 519 - 467-8162

Засилаю свій скромний дар $10.00 на прес. фонд „Променя". Зайвим говорити, як виріс „Промінь" за 20 років. З приємністю читаємо журнал. Моїй мамі вже майже 80 років й як тільки листоноша принесе журнал, мама кидає свою хатню працю і вголос перечитує сторінку за сторінкою.

Цікавий журнал. Є в ньому всього потрохи — з історії, літератури і виховного матеріялу. Вдячні Вам також за кулінарну сторінку і вишивки. Щасти Вам Боже, редакторці особисто і всім працівникам на все добре у третьому десятиріччі.

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Макаренко, Содбури, Онт. **1**
М. Халанчук, Роблин, Ман. **1**
Ліза Бот., Скарборо, Онт. **1**

P Q-13 JAN 78
LIBRARY OF ST JOHNS
UKR ORTH WOMENS ASS'N
10611-110 AVE
EDMONTON ALTA T5H 1H7

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та деревoрізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2